

ORTODOXIA
{
UMANISMUL
RELIGIOS

Iași, 2004

www.mirem.ro

Edited by Monk Conon
© Spoudon Publishing,
Thessalonika - Greece, 2004
Printed in Romania
A5/48 pg /3000 ex.

CUPRINS

Prolog	5
Antirăstignirile umanismului european. <i>Ieromonah Procopie Mureșan</i>	7
Înțelegerea interortodoxă împotriva ecumenismului. <i>Preot Profesor Theodoros Zisis</i>	18
Ecumenismul. Origini, esență, deziderate. <i>Părintele Alexie Lenski</i>	22
Unimea credinței și împărtășirea Sfântului Duh. <i>Conon Monahul</i>	33
Scrisoare patriarhului apus. <i>Arhimandrit Epifanie Theodoropulos</i>	41
Proclamația monahilor ortodocși români	45

PROLOG

cu multă bucurie prefațez această carte a ieromonahilor și monahilor români, frații noștri întru Hristos, care arată conștiința duhovnicească pururea vecuitoare a slujitorilor Bisericii Ortodoxe Universale.

Este foarte încurajator și mângâietor faptul că în aceste vremuri de decădere și de renegare, în care conducerea oficială a bisericii - cu mijlocirea primaților și a sinoadelor - fie șovăie, fie încuviințează fără îndoieli ecumenismul panreligios și pancreștin, călugării rămân păstrătorii înțeleșului dintru început al iubirii ortodoxe, pentru care s-au luptat și au fost martirizați Sfinții Părinți Mărturisitori.

Ecumenismul, această erezie care reprezintă de fapt „denumirea obișnuită pentru pseudocreștinism și pseudobiserică în Europa de Vest” - potrivit Preafericitului Părinte și Mărturisitor Iustin Popovici, a câștigat o mare parte a clericilor și teologilor ortodocși care au fost duși în ispită de mărturisirea deformată a iubirii și a Ortodoxiei față de cei de altă credință.

Politica agresivă a Vaticanului și a Consiliului Universal al Bisericilor s-a intensificat în zilele noastre. Într-o minunată împreună-lucrare cu uneltitorii „Noii Epoci” a Antihristului, ei exploatează condițiile istorice și sociale dificile în care se găsesc popoarele ortodoxe și, prin abuzuri și amenințări politice, încearcă să nimicească orice statornicie, să-i compromită și să-i izoleze pe apărătorii și mărturisitorii credinței ortodoxe, pe păstorii adevărați, pentru a atrage turmele ortodoxe după păstori și învățători mincinoși.

Au socotit că, dacă au reușit ca papa să fie primit de către bisericile locale din România, Grecia, Bulgaria și Georgia, acest lucru va rodi

apostazia în conștiința ortodocșilor. Dar ei rătăcesc într-o mare greșeală: oricât au căzut de acord și s-au sfătuit între ei, n-au făcut decât să adauge „o mare aripă”, un impuls la puternicul vânt al credinței și al conștiinței de sine ortodoxe. Așa au crezut și cu sinodul de la Ferrara - Florența, și cu uniunile de după aceea, care au toate drept trăsătură de bază siluirea politică și exploatarea sărăciei și a necunoașterii. Totuși, în ciuda loviturilor, a rănilor, a tratatelor și a semnăturilor oficiale, Biserica Ortodoxă Universală nu a fost atrasă în erezie și în greșeală; dimpotrivă, s-a întărit și s-a deșteptat din somn, lucru care a fost și continuă să fie dovedit de martiri și mărturisitori. Arianismul și monofizitismul au fost impuse pe plan politic și bisericesc timp de câteva decenii, iar prigonirea sfințelor icoane nu a durat mai mult de un secol.

Adevărul nu moare și nu poate fi îngropat, chiar și atunci când este crucificat. Apărătorii „ecumenismului de rit răsăritean”, care îndeplinesc poruncile și hotărârile fariseilor arhieriei apostatați, își vor da seama în curând ce înseamnă distihul din sinaxarul Sfântului Mucenic Sava:

*„În zadar păzești cavoul, paznice,
Căci nu vei avea parte de mormântul vieții veșnice.”*

Deja există, într-ascuns și în tăcere, o alianță a toată ortodoxia împotriva ecumenismului, alianță care se întărește și se consolidează. Nu va întârzia să vină și timpul condamnării sinodice oficiale a acestuia, în așa fel încât și în vremurile noastre să se impună „Sinodul Ortodoxiei” prin alungarea și anatemizarea acestei panerezii nelegiuite și să se audă din nou: **„Această credință a Apostolilor, această credință a Părinților, această credință a Ortodocșilor a sprijinit întreaga lume”**.

Prodecan

Preot Profesor Theodoros Zisis

Facultatea de Teologie din Salonic, Grecia

*29 februarie 2004
Duminica Ortodoxiei*

ANTIRĂSTIGNIRILE UMANISMULUI EUROPEAN

Părintele Procopie Mureșan

Orice suferință poartă sămânța Crucii, a răstignirii. Dar nu orice răstignire este întotdeauna mântuitoare. Căci sunt răstigniri pentru Hristos și pentru neam - dator și el să se răstignească pentru Legea lui Dumnezeu -, și sunt răstigniri pentru lumești biruințe. Câți pățimesc și se frământă pentru faptul că astăzi Biserica este silită să placă lumii, aceștia au răstignirea cea bună. Câți convertesc legile Bisericii în rânduieli omenești, supunându-le

veacului, nu se răstignesc pe ei, ci pe ceilalți și întreaga Biserică, răstignire pentru care vor da socoteală. Dar cea mai gravă răstignire e cea antiortodoxă,

„Din unica și nedespărțita Biserică a lui Hristos, în diferite timpuri, s-au desprins și s-au tăiat ereticii și schismaticii, care au și încetat să fie mădulare ale Bisericii. Unii ca aceștia au fost ... romano-catolicii și protestanții și uniții și toată cealaltă legiune eretică și schismatică. Ecumenismul e numele de obște pentru toate pseudocreștinismele, pentru pseudobisericile Europei Apusene. În el se află cu inima lor toate umanismele europene cu papismul în frunte, iar toate aceste pseudo-creștinisme, toate aceste pseudo-biserică nu sunt nimic altceva decât erezie peste erezie. Numele lor evanghelic de obște este acela de „pan-erezie” (erezie universală).”

Sfântul Iustin Popovici (+1979)

răstignirea care te silește să câștigi lumea. Pare o răstignire nobilă și adevărată, care-ți șoptește neîncetat: „Jertfește-te pentru o lume nouă, mori pentru o societate mai bună, fă din om o măsură desăvârșită, ghidează-l pe drumul autoinstruirii și autocunoașterii.

Unește toți oamenii în desăvârșirea lor.”

Dar toți care vorbesc de unire nu au înțeles de ce Hristos a venit în lume. Ei cred că El a venit ca să predice un mesaj etic și artificial ca al lor, că El a venit ca să ne învețe cum să trăim în lume ca buni cetățeni. Ei vor ca aici să le fie pământul făgăduinței câștigat prin respectarea regulamentară a Legii lui Dumnezeu. Acei „creștini” ce vorbesc de „regate creștine”, „națiunea lui Dumnezeu”, „creștinism mondial”, „creștinism democratic”, „unirea bisericilor”, nu-și dau seama cât de mult așteptările lor se aseamănă naționalismului mesianic al evreilor sioniști care l-au vrut pe Hristos ca împărat al lumii. Aceștia toți - numiți dezbinători -, nu-l vor pe Hristos așa cum este, nu-l vor pe acel Hristos care a refuzat prefacerea pietrelor în pâini. Ei nu vor un Hristos umil și ascuns, departe de puterea lumii, un Hristos care să ceară celor ce-l urmează doar smerenie și răstignirea în taină a suferinței pe pământ. Ei vor un hristos care să li se supună, un hristos care să-și dorească împărăția lumii.

Precum Marele Inchizitor al lui Dostoievski, aceștia sunt gata să-L arunce pe Hristos în foc deoarece le-a dat peste cap planurile de re-evangelizare a lumii: *„Ai venit și ne-ai vorbit de un creștinism inuman și greu - spune Marele Inchizitor lui Hristos -, și noi am muncit secole de-a rândul pentru a-l face o religie umană. Și acum că am reușit, ai venit să ne strici munca noastră de secole? Doar nu tu ai înfăptuit-o. Măine le voi ordona să te ardă ca eretic!”*

Da, umaniștii religioși vor un hristos care să le înveșnicească această viață de azi și nu alta ce va să fie, ei nu vor citate și povești despre bogata împărăție ce nu poate fi atinsă și cântărită.

Iată de ce nu le pasă ce va deveni adevărul când Ortodoxia va fi fărâmițată de unitatea miilor de compromisuri. Adevărul nu-i interesează ci doar iubirea sinelui, nici Legea ci doar puterea de a aduce neamurile sub o singură cârmă.

Toată reclama ce se face pe seama unirilor religioase este o subtilă diversiune satanică, prin care oamenii sunt hipnotizați de minciuna automântuirii - minciună pentru care își răstignesc Antihristului zilele și toate puterile trupești, sufletești, intelectuale.

Totul se va transforma într-o terfelire talmudică când acești oameni se vor numi unii pe ceilalți creștini fără a fi creștini. Mulți dintre ei vor crede sincer că sunt adevărații creștini, deoarece vor folosi cuvintele creștinismului în avansate teorii filozofice lumești. Actual, ei sunt înaintemergătorii lui Antihrist, ca fariseii pe timpul lui Hristos, și habar nu au că așteaptă același „Mesia” ca și evreii. Nădejdea acestor

„creștini” este adevărată de însăși neliniștea și nerăbdarea antihristică cu care-și așteaptă „împăratul”: *„Multe persoane au nevoie de prezența lui Dumnezeu (...) noi așteptăm ca El să-și țină cuvântul și această speranță se fundamentează pe cuvântul și promisiunea lui Dumnezeu (...) Resimțim adesea neputința și ne întrebăm în legătură cu prezența ascunsă a lui Dumnezeu.”*¹

Libertate și robie

Dar problema umanității e de fond și ține de pervertirea lăuntrică. E o nebulie să vorbești lumii astăzi de Antihrist, pentru că mentalitatea vremii este aceeași cu cea din timpul evreilor răstignitori: regula, statutul, mai presus de toate litera: norme obligatorii de conduită în cetatea-babilon a diavolului.

În regatul lui Antihrist nu se va îngădui „dezordinea”, nu vor fi credințe „autonome” sau certuri din cauza „dumnezeilor”. Diavolul cu trup de om va sta în templul lui Dumnezeu ca Dumnezeu și toți oamenii de pe pământ ale căror nume nu sunt scrise în cartea vieții, îi vor aduce închinare în cadrul unui cult religios, deoarece Fiarei „i s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască, și i s-a dat ei putere peste toată seminția, poporul și limba și neamul. Și i se vor închina ei toți cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu sunt scrise, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului celui înjunghiat.” (Apocalipsa 13.7-8) Pentru acei oameni, doar o religie va exista, religia lui Antihrist. Deja, chiar acum, în vremurile noastre, ființează sumedenie de grupări religioase ce cuprind toate religiile pământului. Una dintre acestea este și francmasoneria, ce a fost deja îmbrățișată de cei mai progresiști lideri ai lumii. Cu amestecul său ideologic poate împăca în mințile celor înșelați toate deosebirile religioase ale omenirii, putând depăși cu mult obstacolele și dificultățile unirii pe care diferite „biserici” le întâlnesc. Ce rațiuni se vântură acolo, de sunt așa de convingătoare pentru a împăca contrariile dogmatice ale diferitelor culte, ca până la urmă să înlăture „dezbinarea” dintre religii și să avanseze exponențial către unirea tuturor?

Putem doar întrevedea răspunsul în cercetarea mai amănunțită a principiilor fundamentale masonice. Întâi de toate, francmasoneria este o religie ocultă cu mistere bine păzite, ce inițiază treptat în închinarea la un Dumnezeu necunoscut dar proclamat universal, un fel de „suflu

¹ Fragment din „Rugăciunea pentru unitatea creștinilor”, Iași, 2004.

divin" ce, zic ei, peste veacuri a stat la baza *tuturor* crezurilor religioase. Aceste condiții nu le poate împlini decât diavolul, ființa cu mii de chipuri ce-l urăște de moarte pe Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu.

Consiliul Ecumenic al Bisericilor, din care și Biserica Ortodoxă Română face parte, la întrunirea de la Lima (1982) a pus bazele unei noi teologii în ceea ce privește „fondul comun al bisericilor”, punând înaintea recunoașterea reciprocă din partea membrilor participanți a botezului, euharistiei și ministeriului (preoției), numit simplu B.E.M.

Această idee de „**fraternitate**” antihristică cu valoare dogmatică, întru totul „**comună**” și deopotrivă antiortodoxă, creează ireversibil un vast spațiu Schengen intereclesial ce deschide larg porțile *fraților de pretutindeni* spre a pătrunde nestingheriți în Ortodoxie și de a pretinde „drepturi egale” înaintea „aceluiași tată”. Așa arată noua societate religioasă a „*convergențelor doctrinare*” ce îl avortează pe ortodox din pânțele Bisericii, plasându-l în rândurile noii „specii creștine” descoperite de teologia Occidentului: „**creștinismul fără biserică**”. Acesta este neo-chipul orânduirilor euro-mondiale ce dezbină Ortodoxia de Hristos; acesta e antihristicul monstru ce din „dragoste” se face aproapele nostru pentru ca noi să ne înfrățim cu el. Iar mai pe urmă, toți vor primi **pecetea** ce va garanta apartenența la robia mării colectivizări satanice numită „integrare europeană”, pecetluire ce va îndreptăți „**oamenii cu drepturi egale**” să hulească cele dumnezeiești prin acoperiri juridice, politice și bisericesti.

Iar când această Europă lepădată de Hristos se va căpătui cu un Frate mai Mare, atunci se va considera împlinită. Paradoxul **sistemelor de globalizare social-eclesiale** este că acestea nu pot via prin ele însele, pentru că niciodată logica științei nu va putea înțelege taina lui Dumnezeu din Om. Însă aplicarea lor va deveni o crudă realitate restrictivă, pentru că sortite eșecului, vor fi artificial întreținute până vor putea fi aduse în mâna pomenitului „Anti-Frate”, ce va veni și va aduce armonia în „sistem” chiar atunci când va fi pe cale să se destrame. Ne va dăruia „**neo-libertatea**”, eliberarea libertății, totala manifestare neîngrădită. Adică haos, dar nu oricum, ci desăvârșit în „sfântul și universalul” principiu: „*libertate, egalitate și fraternitate*”.

Trăim acestea deocamdată la nivelul minții prin desfătările „gândirii libere”, eliberată de „balastul dogmatic” și imaginar

slobozită pe pășunile teologilor post-moderniste - creiere ce scornesc „idei de catifea” și „cuvinte nevătămătoare” ce legitimează ecumeniștilor fratricidul duhovnicesc. Mizerii din care pregustăm apostazia de fiecare zi - „binefaceri” ale voturilor jertfite noilor ideologii de guvernare și camuflarea vinei în spatele impersonal al umanității. Să nu uităm că arta de a conduce nații șade în iscusința de a induce robilor (ne)credința despoșilor.

Doar un duh demonic poate sădi o așa de groasă încheșurare ce prefacă în rău-lucrătoare logica și simțirea. Și când *inițierile* ating ultimele trepte, marele și importantul scop pentru mulți din liderii politico-religioși de astăzi e să devină masoni fără a avea remușcări privind purtarea șorțurilor în timpul participării sau săvârșirii liturghiilor. Deoarece laicii nu sunt încă destul de reeducați, încă, pentru a pricepe acestea, e necesar a se păstra aparențele și să se proclame solemn și oficial mai întâi **unirea bisericilor** și mai apoi **unirea religiilor**.

Păcatele Europei

Europa nu se căiește, nici nu plânge pentru păcatele ei, nu regretă, nici nu suspină, ci răstignește tot ce prinde în cale: fericire, pace, cultură, progres. Toată Europa radiază fericire fără de suferința creștină aducătoare de adevărată bucurie; „*pacea*” inovată, care nu presupune un război cu păcatele sinelui, cu dracii și cu lumea; *cultura*, în centrul căreia e preamărit omul autosuficient, care n-are nevoie de Hristos; *progresul*, care înlătură orice limite și neputințe, făcând din om un nou dumnezeu. Toate sunt răstigniri, căci sunt chinuri, dureri și neliniști. Răstigniri false, perverse, mincinoase și antimântuitoare. Răstigniri prin care omul se rezolvă pe sine prin sine, neavând nevoie de rezolvările lui Dumnezeu. Autorezolvări care nimic nu izbutesc, nihilisme care răstignesc necredincioșii pe greaua cruce a apostaziei, purtată cu încăpățănare de apostata Europă.

Da, Europa se autorăstignește continuu pe crucea hulirii lui Hristos, se răstignește pentru o viață cât mai bună. Oare pentru aceste pământești obiective S-a răstignit Hristos? Nu, acestea n-au rudenie cu răstignirea Celui ce n-a dorit, nici n-a primit ceva din lume. Aceste răstigniri omenești sunt rele, căci vor să facă din lumea aceasta un rai. Răstigniri novatoare, care plagiază marea răstignire aducătoare de

mântuire. Răstigniri umilitoare, care-l reduc pe om la stadiul de animal flămând de necesități.

Pentru toate se răstignește Europa, dar nu pentru Hristos și mântuirea ei. O nouă cruce, un nou fel de răstignire: răstignire împotriva Bisericii, răstignire împotriva lui Hristos, antirăstignire în care diavolul e regizorul, iar omul protagonistul. Cui ne răstignim, pentru ce ne răstignim, pentru cine sângerăm în măhnirile și plângerile noastre? Cui închinăm ostenele și grijile noastre? Dacă răspunsurile vin din lumea aceasta și duc tot spre această lume, atunci crucea pe care o ducem e a lumii și pentru lume, iar nu aceea a lui Hristos și pentru Hristos.

Când învățătura și cultura anticreștină, agenți ai viitorului Antihrist, pun bazele teoretice ale societății religioase, atunci să cunoașteți că vor să-L înlocuiască pe Hristos, proclamându-se sufletelor drept noii idoli „europeni”. Scopul acestora este de a face din muncă și pricepere virtuți publice, daruri „cerești”, pentru care să trăim și să murim, teologie antihristică prin care umanismul social ia locul lui Dumnezeu. Iar din plămada acestor năzuințe, societatea zeificată naște Marele Cenzor de conștiințe - „Stăpânul Divin” cu drepturi depline ce se revendică astfel „corect, elegant și legal” peste popoare, înlăturând discret pe Hristos dintre oameni, trasând între El și creștini adâncă prăpastie a „drepturilor omului” de a trăi împotriva lui Hristos, de a-I nesocoti Evanghelia și poruncile Bisericii în schimbul acordării prestigiului de „cetățean de onoare” și medaliei de „luptător pentru pacea omenirii”, o pace mincinoasă ca și virtuțile cu care însuși Antihrist va amăgi lumea.

Cui i-am închinat răstignirile noastre, acela ne va și răsplăti după măsura cu care a fost răsplătit răstignitul tâlhar cel din dreapta, strămoș al dreptei-răstigniri. Răzvrătita răstignire a tâlharului apostat, tată al răstignirii europene, să n-o iubim, chiar de-ar fi să suferim crucificați de mii de ori.

Teologia neiertării

Întrunirile ce s-au alcătuit în Vest privind conceptul de unitate religioasă au fost demarate de pionierii ce au ucenicit la școli umaniste. Este foarte greu pentru europeni - în special protestanți, atei, filozofi - să realizeze cât de adânc mentalitatea lor a fost marcată de pecetea papalității și de a înțelege că vederile lor înguste au fost

insuflă de similitudinile catolice. În Apus, papalitatea a fost Marele Pedagog. Ea a învățat pe europeni să buchisească și tot papismul i-a inițiat în tainele raționalismului științific, plămăda tuturor ereziilor luptătoare împotriva creștinătății: „O, Timotei, ce ai pus înainte păzește, depărtându-te de cele spurcate glasuri deșarte și prigoane ale științei celei ce e cu mincinos nume, cu care unii lăudându-se, împrejurul credinței nu nimeriră.” (I Timotei 6.20-21)

Păcatul raționalismului e că nu poate crede în supra-rațional, nu concepe minunea, neagă Taina, nu poate explica Învierea sufletului și nici nu crede Întruparea liturgică. Este teologia mormântului gol. Mai precis, raționalismul religios este translarea în teologic a conceptului de sine, numit pompos infailibilitate. Protestanții, cei care mai târziu au respins catolicismul, au primit în schimb cultura lui, în care au învățat să gândească și să raționeze. Raționalismul a născocit știința, iar aceasta a pavat omenirii calea nelegiuirii prin falsul sens al cunoașterii. Știința își schimbă mereu teoriile și viziunile, dar o face într-un mod logic și demonstrabil, încât hipnotizează mințile oamenilor ca o magie. Toți acești „alchimiști ai duhului” numiți protestanți, umaniști, renaștenști, nihilști, ate și filozofi au absolvit la școala catolicismului, toți vorbesc limba raționalismului, de aceea în comunele dialoguri „teologice” se înțeleg unii pe alții așa grozav: „Căci va veni o vreme când nu vor mai suferi învățătura sănătoasă ci – dornici să-și desfăteze auzul – își vor grămădi învățători după poftele lor și își vor întoarce auzul de la adevăr și se vor abate către basme.” (II Timotei 4.3-4)

Tot așa s-a ajuns ca teologii ortodocși, viitori preoți sau episcopi, să nu mai crească în sânurile Bisericii, ci să se trezească bursieri sau masteranzi în mijlocul campusurilor universitare apusene, pline de duhoarea raționalismului și decăderii spirituale, fără puțința de a mai gusta din viața duhovnicească întru Hristos, singura care naște adevărata Teologie. Și așa s-au înălțat în Biserică, ca fumul de pucioasă, „euro-teologi” cu mințile pline de filozofie protestantă și cu inimile golite de viața ortodoxă. Acești oameni sunt incapabili de a vedea pricinile ce despart „confesiunile” din Apus de Biserica Ortodoxă, considerând problemele dogmatice drept simple formulări rituale, nu de viață și esență. Și sunt ușor de remarcat pentru că s-au tipizat în mentalitate, iar profilul le-a devenit clasic: grăirea le e moale, presărată cu exagerată căldură și vizibilă prefăcătorie, uneori

dimpotrivă - limbaj de cancelarie funcționăresc, rece și expeditiv; în predici - pacifici și lacrimogeni, imploratori și înduioșători, chiar slugarnici. Totdeauna pozează neutri, dar îi trădează ori o supunere superstițioasă față de putere, legislație, ordin, ori o venerare a tot ce înseamnă oficialități religioase și politice, chiar dacă prin aceste organizații se aduc prejudicii Bisericii lui Hristos. Evită cu îndârjire orice adunare unde ar trebui să dea lămuriri publice despre erezia ecumenistă, despre valabilitatea dogmelor ortodoxe astăzi, despre actualitatea și aplicarea Canoanelor Bisericii, despre înnoirile și schimbările în Ortodoxie, despre inovațiile eretice din învățământul teologic, precum și despre noua legislație internă a Bisericii.

„Să nu faceți nici inovație, nici omitere în Predania pe care am păzit-o cu evlavie până acum. Deoarece toți câți s-au păstrat în lăuntru Sfintei Biserici Universale, nu au primit nici adaosuri, nici omiteri. Și cu mare pedeapsă va fi condamnat cel ce va face fie adăugiri, fie omiteri.” (din cuvântul Sinodului al VII-lea Ecumenic de la Niceea, 787)

Acești „teologi de import” inițiază programe de înfrățiri cu diferite culte eretice, organizează vizite și tabere ecumeniste cu așezăminte sociale din Apus; leagă relații de prietenie și ajutorare cu societăți și fundații ce poartă nume obscure, în care nu se pomenește nimic de Hristos și dreapta credință, ci doar de pace, reconciliere, conviețuire, egalitate, fraternitate, idealuri omenesti în care nu se caută mântuirea. Se feresc de răspunsuri clare și curajoase pentru apărarea Ortodoxiei, ce ar supăra pe eretici și ar îmbărbăta pe ortodocși. Nu cred în negreșelnicia Bisericii, nici în sfințenia Sfinților, numindu-i extremiști, habotnici, fanatici cuprinși de delir mistic.

Promovează înnoiri păguboase în Biserică, modificând, scurtând și laicizând: slujbele, predicile, scrierile, pictura, portul și graiul monahilor; secularizează mănăstirile prin modernizare tehnică aducătoare de trândăvie, confort, negrijă și împrăștiere, ucigând cu totul viețuirea călugărească.

Mai mult, toți *ortodocșii-ecumeniști* cred că blestemele, anatemele și afuriseniile sunt: „regretabile erori”, „greșeli ale istoriei”, „mărturii ale extremismului fanatic”, „fapte nechibzuite”, „atitudini pripite”. Aceste considerații fac pe aceiași ecumeniști ce se cred ortodocși să reconsidere, să înnoiască și să schimbe Hotărârile celor Șapte Sinoade, Dogmele Bisericii și Canoanele Sfinților Părinți prin semnarea unor

acorduri între ortodocșii apostatați cu ereticii și păgânii închinători la idoli, consimțiri ce presupun *recunoașteri reciproce de credință*.

Așa a ajuns ecumenismul să se definească drept Consiliu Mondial al Bisericilor (parodiind Sfintele Sinoade Ecumenice), ca organism ce caută împăcarea, reconcilierea, unitatea în diversitate - toate împotriva și în afara adevărului și dreptății, împotriva Evangheliei și Bisericii, împotriva a Însuși Mântuitorului Iisus Hristos, singurul Adevăr întrupat, venit în lume. Dacă ar sluji doar lui Hristos, ecumenismul s-ar fi condamnat singur la sinucidere, aruncând toate credințele și „bisericele” cu toți dumnezeii lor în nihilism, sortindu-le dispariției.

Precum ecumenismul nu are nevoie de Ortodoxie, nici Ortodoxia nu are nevoie de ecumenism. Spunând omului că nu are păcat, ecumenismul lasă pe toți să păcătuiască, iar neavând sfințenia de la Duhul Sfânt - pe care-L hulesc -, ecumenismul nici nu poate ierta. În ecumenism toți iartă pe toți de toate păcatele, prin recunoașterea și primirea dumnezeului celuilalt, prin ștergerea *de la sine* a „greșelilor istoriei”. **Așadar în ecumenism nu există pocăință, iar dacă nu e pocăință, nu e nici iertare**, de vreme ce ecumenismul nu poate da și nici pretinde de la membrii săi reîntoarcerea la adevăratul Hristos al Ortodoxiei, Cel în Treime închinat.

Sfântul Ioan Gură de Aur (+407) spune: „*Nimic nu folosește viața virtuoasă, dacă credința nu este sănătoasă*”. Păziți de aceste primejdii vor fi doar cei ce-și păzesc ei înșiși dreapta credință ortodoxă depărtându-se de întrunirile cu ereticii, întruniri ce au ca pretext „comuniunea” și „pacea” despre care același Gură de Aur spune că : „*...nu este aceea care se ține pe saluturile și mesele comune fără rost (...) ci ea (pacea) vine de la unirea duhovnicească*” fapt ce presupune în prealabil primirea deplină a dogmelor, canoanelor și rânduielilor ortodoxe prin lepădarea în public de propriile erezii. Până atunci Sfântul Grigorie Teologul (+389) îndeamnă: „*De mii de ori este mai bună dezbinarea care se face pentru cuvintele bune credințe ortodoxe decât pacea, când aceasta este unită cu patimile*” fiindcă: „*atunci se mărește numele păcii, când nu ne vom împotrivi părerilor sfinților.*” (Sfântul Chiril al Alexandriei +444).

Nu există viclenie a vremii împotriva căreia Biserica Ortodoxă să nu aibă leac: se ridică împotriva celorlalte „biserici” prin unicitate, se înrădăcinează și crește în viața neamului prin sfințenie, se opune globalizării prin sobornicitate și se ocârmuiește spre adevăr prin ascultarea apostolească.

Corabia Ortodoxiei

Dar în haosul și pervertirea lumii contemporane nu este ușor a osebi Biserica lui Hristos și să i ne alăturăm, deoarece nu e suficient pentru o biserică să se numească (și) ortodoxă, pentru a fi cu adevărat a lui Hristos.

Din păcate, apostazia există chiar și sub formele exterioare ortodoxe, sub clădirile ortodoxe, sub mentalitățile ortodoxe. Trebuie să învățăm a deosebi Biserica de celelalte biserici, fondul dincolo de aparențe. Și este un far ce luminează neîncetat limanul, un stâlp de nezdruncinat de care numai Biserica lui Hristos se bucură: succesiunea apostolică, continuitatea tradiției. Oriunde este **păstrată** tradiția vie - nevătămată de orice rupere sau schimbare, acolo unde este **mărturisită** de episcopi, preoți, laici, întru dogmele, canoanele, rânduielile și predaniile iubite, păzite și lăsate nouă de Dumnezeuieștii Sfinți Părinți încă din timpul Sfinților Apostoli, acolo este Biserica Ortodoxă și acei oameni alcătuiesc Trupul ei. Și această tradiție o numim vie pentru că niciodată nu a fost întreruptă, deoarece prin cuvintele Sale, Hristos a promis că „*porțile iadului nu o vor birui*”.

Totdeauna unitatea Bisericii merge dimpreună cu unitatea de credință și pururea învățătura Mântuitorului viază în învățătura Apostolilor și a Sfinților Părinți. Niciodată întocmirile Bisericii nu vor fi perimate sau clasate drept ultra-rigoriste, niciodată Soboarele Ecumenice nu au contrazis sau exclus vreun canon formulat la sinoadele anterioare, niciodată Sfânta Tradiție nu va fi supusă revizuirii sau reînnoirii moderniste, niciodată nu ne vom așeza deasupra Bisericii prin împărtășirea unor experiențe personale ce contrazic experiența infailibilă a Bisericii, niciodată nu vom reduce Biserica la vreo măsură personală sau hotărâre statală, căci atunci când vom încuviința cea mai mică dintre aceste erezii, atunci ne vom rupe de Trupul Bisericii și ne vom face hulitori ai Capului Ei, Mântuitorul și Domnul nostru Iisus Hristos.

Iată calea de a rămâne ortodox în duh și adevăr, unicul mod de a rămâne trup din Trupul Bisericii, după cuvintele Cuviosului Arhiereu Tit Smedrea: „*Refuzăm a primi ideea că măcar una din Tocmelile Bisericii ar fi perimate, ori cel puțin căzute în desuetitudine și ca atare supuse revizuirii. Aceasta înseamnă a te așeza pe tine deasupra Bisericii și opune experiența ta personală - limitată de contingențele fizice - experienței infailibile, veșnice și călăuzită de Duhul Sfânt, a Bisericii. Niciodată Sfintele Sinoade Ecumenice n-au afirmat perimarea vreunui din canoanele formulate*

mai înainte (...) Unii caută să reducă Biserica la măsura lor personală, nu pe sine la măsura Bisericii; și prin aceasta substituindu-se Bisericii, se situează în afara ei, încetând de a mai participa la viața Bisericii."

Sfântul Teodor Studitul (+826) grăiește: „Chiar dacă am fi păcătoși în multe, totuși suntem ortodocși și mădulare ale Bisericii Universale” înțelegând astfel că deși păcătoși, totuși nu pierduți ci aflați în dreapta credință, nedespărțiți de Biserică; iar Sfântul Teodosie de la Pecerska (+1073) întărește: „Numai cel ce trăiește în credința ortodoxă își va mântui sufletul”. Unora mai concesiivi înduioșați de suferințele lumii, aceste cuvinte li se vor părea lipsite de înțelegere și compasiune, ba chiar inchizitoriale. Acestora însă le amintim că însuși Hristos-Dumnezeu avertizează: „Mulți îmi vor zice în vremea aceea (la înfricoșata judecată n.n.): Doamne, oare nu în numele Tău am proorocit și nu în numele Tău am scos demoni și nu în numele Tău minuni multe am făcut? Și atunci voi mărturisi lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea”. (Matei 7.22,23)

Toți ceilalți, clerici sau laici, ce vor ca să se numească ortodocși fără a urma Tradiția vie a Sfinților Părinți, sunt intruși, păstori năimiți în turma lui Hristos. Sfânta Tradiție există și va dăinui până la sfârșitul lumii, dar cu fiecare zi ce trece, descoperirea ei devine tot mai dificilă din cauza „bisericuțelor” ce împresoară Ortodoxia din dorința de a imita tot mai mult chipul adevăratei Biserici.

Mai devreme sau mai târziu, toate cultele, „bisericile” și religiile vor fi unite. În acea universalitate a necredințelor, chiar și cei aleși vor fi în pericol de a pierde calea. Acest lucru nu-i surprinde sau înfricoșează pe creștini. Ei știu că lumea se condamnă singură și de aceea Hristos a refuzat să se roage pentru lume: „Eu nu mă rog pentru lume.” Regulile lumii sunt rele și „diavolul de la început a fost ucigaș”. Când Fiul Omului va veni, El va găsi pe om în deplina beznă a auto-îndumnezeirii, reîntors în păcatul primordial.

Mult curaj le vor trebui celor puțini spre a se împotrivi duhurilor lumii, cu riscul de a fi socotiți smintiți, nebuni sau răzvrățiți și de a fi supuși abuzurilor puterii. Multă înțelepciune va trebui unui ortodox ca să discearnă adevărul acolo unde restul vor vedea o nebunie. Pentru timpurile noastre o viclenie a veacurilor este necredința deghizată în credință și otrava îndulcită. Cine se va lăsa înșelat de aparențe, va fi pierdut. Va trebui să distingem Biserica de lume, pentru că destinul lumii e veacul, iar al Bisericii e veșnicia.

Până la sfârșitul timpurilor, Biserica Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească va fi ținută de prigoanelor și nu greșim când spunem că va trăi în mici comunități unite între ele în Trupul și Sângele lui Hristos, în Sfântul Duh, păstrând Credința și Tradiția neîntinate. Nu te teme mică turmă, căci cu tine e Hristos cel Răstignit! Amin.

**ÎNTELEGERA
INTERORTODOXĂ
ÎMPOTRIVA ECUMENISMULUI**

Preot Profesor Theodoros Zisis

suntem siguri că titlul acestui articol va provoca diferite simțăminte cititorilor. Cei care îi urmează pe Sfinții Părinți vor fi deosebit de bucuroși pentru că, în sfârșit, ceea ce fericitul Părinte Iustin Popovici a scris: „*Ecumenismul este numele comun al falșilor creștini și al falselor biserici din Europa Occidentală - aceasta fiind „erezia ereziilor”, începe să creeze înțelegere și unitate într-o pătură mai largă a membrilor Bisericii.*

Până acum, convingerea aceasta patristică, exprimată de către teologi tradiționaliști, clerici, monahi și laici, întâlnea rezerve și scepticism, deoarece o mare parte a episcopilor și teologilor a fost atrasă de momeala așa-ziselor „mărturisiri” de credință și iubire „ortodoxă” datorate heterodocșilor, după cum susține așa-numita „Mișcare Ecumenistă”.

Doi factori de bază au contribuit la schimbarea peisajului. Roadele participării ortodocșilor la activitățile ecumenice sunt foarte amare, după cum am afirmat și cu alte ocazii. Globalizarea protestantă mătură totul: nu numai Tradiția Sfântă a Bisericii, ci însăși Evanghelia, pe care se presupune că protestanții, așa-ziși „evanghelic”, o respectă și o urmează. Nu înțelegem doar contestarea dogmelor de temelie ale credinței creștine, precum dogma Învierii, însăși esența predicii creștine, pentru că, după Apostolul Pavel: *„Dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este credința voastră, sunteți încă în păcatele voastre”* (I Corinteni 15.17). Includem aici și scăderea obligatorie și asumată a moralei, drept consecință a îndepărtării de adevăr; libertatea neîngrădită, scutirea de responsabilitate, înfruntarea Domnului fără limită, în spirit umanist, ce a condus la dialoguri zadarnice: *„...ci s-au rătăcit în gândurile și inima lor cea nesocotită s-a întunecat, zicând că sunt înțelepți, au ajuns nebuni”* (Romani 1.21-22).

Căderea în patimi omenesti murdare și scârboase, în lipsa de prețuire și în jignirea trupului uman, urâtenia homosexualității - *„Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară”* (Romani 1.26) - semnifică abandonarea completă a lui Dumnezeu.

Lumea protestantă este zguduită de recunoașterea oficială de către „biserica” Anglicană a căsătoriei între homosexuali și de hotărârea de neconceput și blasfemia de a se hirotoni drept episcopi, preoți homosexuali. Este răsturnată cu totul legea morală a Vechiului și a Noului Testament, iar influențele acestui comportament sodomit se infiltrează și în Biserica Ortodoxă, prin intermediul punților pe care le-am întins odată cu dialogurile teologice și participarea noastră la „Consiliul Mondial al Bisericilor”. Într-adevăr, *„tovărășiile rele strică obiceiurile bune”* (I Corinteni 15.33). Din prea-multul timp petrecut împreună am început să ne obișnuim cu climatul de rătăcire și păcat, iar ceea ce spune Scriptura nu mai este băgat în seamă: *„Eu v-am scris acum să nu vă amestecați cu oreunul, care, numindu-se frate, va fi desfrânat, sau lacom, sau închinător la idoli, sau ocărător, sau bețiv, sau răpitor. Cu unul ca acesta nici să nu ședeți la masă”* (I Corinteni 5,9-11) și *„Nu știți, oare, că nedreptii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu? Nu vă amăgiți: Nici desfrânații, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici malahienii, nici sodomiții”* (I Corinteni 6.9).

S-au abătut de la calea Evangheliei, dar doresc să se arate drept propovăduitori ai celor sfinte, *„voind să fie învățători ai Legii, dar*

neînțelegând nici cele ce spun, nici cele pentru care dau adevăritate" (I Timotei 1.7). Se întorc împotriva învățaturii sănătoase toți cei care „știu că legea nu este pusă pentru cel drept, ci pentru cei fără de lege și răzvrățiți, pentru necredincioși și păcătoși, pentru necuvioși și spurcați (...) Pentru desfrânați, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru mincinoși, pentru cei care jură strâmb și pentru tot ce stă împotriva învățaturii sănătoase" (I Timotei 1.9-10). Ce sens mai are atunci sfătuirea Apostolului: „Căci se cuvine ca episcopul să fie fără de prihană, ca un iconom al lui Dumnezeu (...) Ținându-se de cuvântul cel credincios al învățaturii, ca să fie destoinic și să îndemne la învățătura cea sănătoasă și să mustre pe cei potronici" (I Tit 1.7-9)?

Așadar, vom accepta să fie pătată puritatea miresei lui Hristos, Biserica, iar noi vom continua legăturile și rugăciunile împreună cu stricăciunea așa-ziselor biserici? Vom sta sub același acoperiș care, cu siguranță, se va prăbuși peste cei de dedesubt? Nu ne temem că mânia Domnului va cădea și asupra noastră strivindu-ne acoperișul comun, așa cum s-a temut Sfântul Ioan Teologul atunci când nu a intrat la o baie publică, aflând că înăuntru se afla ereticul Ciren?

Să nu se grăbească să ne categorisească greșit drept justițiar și răzbunători cei iubitori, care, în numele „iubirii”, cad în capcana dușmanului adevărului, singurul răzbunător și ucigător de oameni. Apostolul Pavel cuvintează despre mânia Domnului, pomenind chiar de situațiile acestea de murdară distrugere: „Mânia Domnului se descoperă din cer peste toată fărădelegea și peste toată nedreptatea oamenilor care țin nedreptatea drept adevăr" (Romani 1.18).

Așadar, această greșeală a ecumenismului și a ecumeniștilor îi condamnă pe cei ce contribuie la această decădere a dogmelor, și condamnă și legăturile cu cei care „deși au cunoscut dreapta orânduire a lui Dumnezeu, că cei ce fac unele ca acestea sunt vrednici de moarte, nu numai că fac ei acestea, ci le și încuviințează celor care le fac" (Romani 1.32).

De aceea se creează deja înțelegerea și unitatea interortodoxă împotriva ecumenismului.

Aceștia vor fi uimiți de titlul articolului. Desigur, nu avem nici un acord oficial al ortodocșilor împotriva ecumenismului - măcar să fi existat așa ceva. Acum, în sfârșit, a venit timpul. Însă, dacă Biserica oficială doarme, dacă păstorii sunt indiferenți, Întâiul Păstor Hristos - Marele Arhiereu, nu va îngădui ca turma Sa să fie distrusă. El găsește multe modalități, după cum mărturisește istoria Bisericii, de călăuzire

și mântuire a dreptcredincioșilor. Păstorii se vor simți în pericol de a da socoteală alături de toți acei care nu se ridică în apărarea sufletelor ortodoxe.

Este deja prezentă grija pentru sprijinirea și educarea ortodocșilor. Acesta este cel de-al doilea factor care conduce la acordul și unitatea interortodoxă împotriva ecumenismului.

Căderea regimurilor ateiste în majoritatea țărilor ortodoxe ex-socialiste, a eliberat puteri spirituale mari. Biserica Ortodoxă iese din catacombele persecuțiilor și martiriului cu o înțelepciune înfloritoare și o rânduială mărturisitoare. Simplii credincioși nu au fost afectați de globalizarea și vorbăria ecumenică, oricât s-a străduit conducerea bisericească să-i îndrepte spre curțile ecumenismului.

Semnele respingerii se înmulțesc, distanța dintre personalul bisericesc și ierarhie crește în toate țările ortodoxe. Inima fiecărui ortodox se bucură de această garanție purtătoare de speranță. Mărturia acestei noi realități o găsim și în cuvintele lui Nicolai Selischev, distins scriitor și istoric din Moscova. Epilogul său este teribil de răsunător: *„Fiecare dintre noi are în față o alegere. Fie a urma mai departe calea Sfinților Părinți fie să dorească a satisface „falsa religie mondială” și „Noua Ordine a Lucrurilor” cu „formule de consimțire”. Însă întrebăm: această „consimțire” se poate sprijini pe înnegrirea și dizolvarea adevărului?”*

ECUMENISMUL. ORIGINI, ESENȚĂ, DEZIDERATE

Părintele Alexie Lenski

stăzi se vorbește din ce în ce mai mult despre ecumenism, reuniuni ecumenice, teologie ecumenică, rugăciuni și slujire ecumenică; discuțiile antrenează pasiuni dintre cele mai aprinse, poziții pro sau contra ale celor două părți cvasiconstant prezente în sălile de conferințe teologice: susținătorii care afirmă cu tărie misiunea ortodoxă făcută în rândul neortodocșilor prin adunările ecumenice și adversarii acestei mișcări.

Voi menționa doar câteva aspecte privind mișcarea ecumenică, scopurile acesteia și concretizarea lor în viața Bisericii Ortodoxe.

Întâi trebuie amintit că ecumenismul, ca idee, a apărut la mijlocul sec. XIX în Anglia și America, propunându-și să unească diferitele confesiuni creștine ce se autointitulează greșit „biserici”. Mai târziu în 1948 la Adunarea de la Amsterdam s-a hotărât fondarea așa-numitului „Consiliu Mondial al Bisericilor” cu sediul la Geneva. Termenul de „ecumenism” a fost introdus la Congresul ținut la Edinburgh (Scoția) în 1910, Congres al organizației

„Păcatul fără iertare e fapta care se îndreaptă împotriva Duhului Sfânt și păcatele tuturor ereticilor, pentru că au blasfemiat și blasfemiează pe Duhul Sfânt. Acestora nu li se va ierta păcatul nici în viața aceasta, nici în viața ce va să fie, pentru că s-au opus lui Dumnezeu Însuși, de la Care se dă izbăvirea.”

Sfântul Efrem Sirul
(+379)

Y.M.K.A. condusă de cunoscutul lider francmason John Mott (1865-1955) care a și prezidat lucrările acestui congres. Semnificativ este faptul că John Mott nu a ales pentru denumirea sale

termenul de „universalism” (de la latinescul universum-univers) ci analogul grecesc, „oecumenicos” care aparține exclusiv Bisericii Ortodoxe. Scopul vădit al acestei substituirii a fost cel de a masca intențiile acestei mișcări sub un termen clasic pentru Ortodoxie – acela al ecumenicității, universalității Sfintei Biserici Ortodoxe – existând pericolul de a identifica cândva Sinoadele Ecumenice cu „Consiliul Mondial al Bisericilor”. De altfel chiar una din Bisericile Ortodoxe, cea Rusă, s-a exprimat semnificativ în acest sens, trăgând un semnal de alarmă, încă din anii trecuți, după lucrările Adunării a V-a a C.M.B. de la Nairobi: *„Un alt pericol care amenință grav unitatea creștină și viitorul mișcării ecumeniste (...) este iluzia, nutrită de unii participanți la mișcarea ecumenistă, precum că C.M.B. ar putea asigura un asemenea grad al apropierii ecumeniste a bisericilor membre ale ei, încât una din viitoarele sale adunări generale se va transforma în sinod creștin ecumenic”*.

Așadar încă dintru început, autodenumirea acestei mișcări drept „ecumenistă” ridică grave semne de întrebare asupra a ceea ce urmărește ea. Noi afirmăm că aparținem de acel ecumenism, vechi și pururi nou, adică de universalitatea Sfintei Biserici Ortodoxe întemeiată de Domnul nostru Iisus Hristos în scopul răspândirii adevărului divin revelat propovăduit de Hristos și înfăptuirii mântuirii făgăduite de El.

Între acest ecumenism ortodox și „ecumenismul” promovat de C.M.B. există contradicții flagrante și deosebiri dogmatice profunde care fac imposibilă apartenența la Sfânta Biserică Ortodoxă Universală și în același timp la mișcarea ecumenistă ce își impune în ultima vreme concepțiile sale, tot mai insistent și tot mai străin de duhul Ortodoxiei. Iată principalele puncte inacceptabile pentru un ortodox:

X Mișcarea Ecumenistă se bazează pe teologia modernistă promovată în spațiul eterodox în zorii veacului XX și care susține întâi de toate **existența Sfințelor Taine mântuitoare și sfințitoare și în afara granițelor Bisericii Ortodoxe**. Această concepție care consideră grupările eretice și schismatice ca **nefiind complet rupte de trupul Bisericii celei una**, îi face pe teologii moderniști să afirme că în tainele (Botez, Mirungere, Hirotonie, ș.a.) săvârșite de eterodoșii lucrează același har mântuitor și sfințitor al Sfântului Duh, chiar dacă nu în plinătatea lui, ca în Biserica Ortodoxă.

Menționăm că încă din 1982, comisia „Credință și organizare” de la Lima a adoptat documentul B.E.M. care constituie efectiv baza

dogmatică și liturgică minimă a unirii creștinilor – Botez, Euharistie, Slujire (preoție). Analiza atentă a conținutului acestui document demonstrează două aspecte:

- X faptul că în B.E.M. nu sunt menționate patru Taine bisericești: Mirungere, Spovedanie, Căsătorie, Sfântul Maslu, denotă că acest document nu le recunoaște drept Taine;
- X B.E.M. este alcătuit după criteriile pur protestante. În finalul preambulului B.E.M., alcătuitoarii declară într-un mod străin de duhul dreptei credințe: *„nu trebuie să ne așteptăm în B.E.M. la o interpretare teologică deplină a botezului, euharistiei, preoției”*, aceasta fiind în opinia lor *„în cazul dat neadecvată și nedorită”*.

Teologia modernistă promovează așa zisa „teorie a ramificațiilor” potrivit căreia Biserica lui Hristos este trunchiul comun din care se desprind ramuri care dețin și ele - ca biserică romano-catolică, protestantă, necalcedoniană, anglicană, etc. - har mântuitor și sfințitor.

Consecința imediată a celor expuse mai sus este posibilitatea rugăciunii în comun cu eterodocșii și chiar a Euharistiei. În ultima vreme, la reuniunile C.M.B. se afirmă că numai săvârșirea Euharistiei în comun trebuie respinsă, celelalte slujbe sau rugăciuni fiind acceptate.

De multe ori, autoprezentarea membrilor sau susținătorilor mișcării ecumenice îmbracă forme aberante: să menționăm manifestările din luna august 1998 de la Vulcana-Băi, județul Târgoviște, când în materialul pus la dispoziția participanților se definește ecumenismul ca „religia sec. XXI, religia speranței” afirmându-se că nu se vrea un parlament al religiilor”, ci mai grav, conform cuvântului de deschidere, „un chip sustras dogmelor, un chip viu și convingător”, în care funcționează alte legi decât cele creștine și anume *„legea curcubeului”*. Sau Conferința Mondială a Religiilor Lumii pentru Pace, ținută la București în septembrie 1998 când manifestările au culminat cu aprinderea unui „foc sacru” și rostirea rugăciunii în comun pentru pace împreună nu numai cu reprezentanții confesiunilor creștine eterodoxe, dar și cu necreștinii și cei aparținând cultelor păgâne asiatice.

Acestea fiind datele, vom prezenta pe scurt credința noastră legată de ele:

În privința harului mântuitor și sfințitor al Sfântului Duh, Sfântul Vasile cel Mare afirmă în Epistola I Canonică: „Începutul separării a fost schisma, iar prin această despărțire **ei nu mai au harul Sfântului Duh** care nu li se mai dă din momentul despărțirii lor. La începuturi, înainte de despărțire, aceștia aveau harul preoției și prin punerea mâinilor transmiteau acest har sfințitor, iar după schismă au devenit laici, încât nu mai au puterea harului nici pentru a boteza, nici pentru a hirotoni; cei ruși de Biserică au devenit astfel incapabili să transmită și altora harul Sfântul Duh.” Sfântul Irineu de Lyon afirmă: „Unde este Biserica acolo este și Duhul Sfânt, iar unde este Duhul Sfânt acolo este Biserica și tot harul, iar Duhul Sfânt este Adevărul.” „Cei care se depărtează de la Biserică (...) ei se pedepsesc pe ei înșiși, tocmai despre ei spune Sfântul Apostol Pavel că după prima și a doua muștrare, îndepărtează-te de ei.” Sfântul Ciprian al Cartaginei: „În afara Bisericii nu există mântuire: casa lui Dumnezeu este una singură și este imposibil să se mântuiască cineva în altă parte decât în Biserică (...) oricine se depărtează de Biserică devine străin de testamentul Bisericii. Cel ce strică pacea și unitatea în Hristos lucrează împotriva lui Hristos.” Fericitul Augustin: „Mântuirea ni se dă prin Biserică, iar cei ce sunt în afara Bisericii nu vor primi viața veșnică.” Sfântul Chiril al Ierusalimului: „Mărturisirea credinței ne învață despre una sfântă, sobornicească și apostolească Biserică pentru ca să te păzești de stricăciunea adunărilor eretice și să fii totdeauna în Sfânta Sobornicească Biserică.” Fericitul Augustin: „Afară de granițele Bisericii poți avea orice, **cu excepția mântuirii**. În afara Bisericii se poate să ai trepte ierarhice, Taine, „Aliluia” și „Amin”, Evanghelie, credință și să propovăduiești pe Dumnezeu în trei ipostasuri, dar **mântuire** poți să ai exclusiv în Biserica universală și dreptmăritoare.”

Socotim că nu numai aceste argumente ale Sfinților Părinți, cât și întreaga noastră tradiție ne îndreptătesc să credem că:

- X** nici grația divină creată împărtășită credincioșilor romano-catolici prin Sacramentele acestora nu servește mântuirii și sfințirii primitorilor;
- X** nici simbolistica protestantă privind Euharistia nu ni-L oferă pe Hristosul cel adevărat;
- X** nici o altă Taină săvârșită în afara Bisericii Ortodoxe Celei Una nu este deținătoare a harului Sfântul Duh;
- X** în afara Bisericii dreptmăritoare, săvârșirea Tainelor chiar în cele mai mici amănunte nu se poate înțelege decât **ca formă exterioară lipsită de har**. Aceste forme goale însă își recapătă valabilitatea și devin realități după întoarcerea în Biserica Ortodoxă.

Afirmăm că Biserica lui Hristos, conform Simbolului nostru de credință este *una, sfântă, sobornicească și apostolică*. Biserica este trupul mistic al lui Hristos. Hristos nu poate avea mai multe trupuri pentru că ea (Biserica) este zidită pe „piatra cea din capul unghiului” care este credința. Dogma ortodoxă este piatra cea din capul unghiului pe care se zidește și actul liturgic și morala creștin ortodoxă și activitatea misionară și orice manifestare a creștinului ortodox în societate. Orice act exterior al credinciosului devine o mărturisire de credință de care vom da seama știind că vom fi întrebați și „despre orice cuvânt deșert”.

De aceea noi mărturisim că nu pot exista fragmente de mântuire, fragmente de adevăr și nici jumătăți de credință, odată ce „Vestea cea bună” - Evanghelia lui Hristos - a fost propovăduită în lume prin sfinții Săi ucenici și apostoli care au întemeiat Biserica. Această Biserică deține adevărul integral despre mântuire și cine pretinde că, rupându-se de trupul Bisericii celei adevărate, se poate mântui cu bucățele de adevăr doar, acela se înșeală. Pentru că un singur mădular numai, rupt dintr-un trup întreg, nu poate să aibă viață prin sine însuși și cu atât mai mult să fie lucrător, decât numai realipit fiind la trupul din care a fost rupt, precum în pilda viței cele adevărate „*Eu sunt vița cea adevărată și Tatăl Meu este lucrătorul. Orice mlădiță care nu aduce roadă El o taie; și orice mlădiță care aduce roadă El o curățește ca mai multă roadă să aducă...*”; „*Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic. Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădița și se usucă; și le adună și le aruncă în foc și ard.*” (Ioan 15, 1-2 și 5-6). Însuși Domnul Iisus Hristos subliniază necesitatea credinței în cuvintele: „*Cine va crede și se va boteza se va mântui, dar cine nu va crede, se va osândi*” (Marcu 16, 16) iar în convorbirea cu Nicodim El spune: „*Cine nu crede a și fost judecat.*”

Sfântul Fotie Patriarhul Constantinopolului a explicat foarte bine legătura dintre credința dreaptă și faptele plăcute lui Dumnezeu: „*Virtuțile trebuie să fie ocrotite de credință: cu ajutorul ambelor trebuie să se formeze adevăratul om, căci dogmele cele drepte fac vrednică viața, iar faptele curate arată dumnezeirea credinței.*” Toți Sfinții Părinți au prețuit Credința Ortodoxă ca **singura** dătătoare de har și mântuitoare: „*Nu păcătuiești în credință, ca să nu se mânie pe tine Creatorul nostru. Cine nu ține credința cea dreaptă (...) sufletul lui nu va avea parte de viața veșnică; el este un vânzător declarat al lui Dumnezeu*” (Sfântul Antonie cel Mare).

Sfântul Marcu al Efesului: „Credința noastră este dreapta mărturisire a părinților noștri. Cu ea noi nădăjduim să ne înfățișăm înaintea Domnului și să primim iertarea păcatelor; iar fără ea nu știi ce fel de cuvioșie ne-ar putea izbăvi de chinul cel veșnic.” Cuviosul Marcu Grecul: „A înlocui sau a schimba ceva cât de puțin în învoățătura credinței este o mare crimă și pierderea vieții veșnice.” Sfântul Paisie Velicicovski: „Sfintenia adevăraților bărbați sfinți nu se cunoaște propriu-zis după minuni (căci și păgânii și ereticii pot face minuni cu ajutorul diavolului) ci după adevărata credință ortodoxă, după felul în care păzesc cu grijă dogmele dumnezeiești, urmează toate canoanele apostolice și sobornicești și tradițiile Bisericii Ortodoxe și după viețuirea cea fără prihană, urmând toate poruncile evanghelice și patristice.” Sfântul Serafim de Sarov în dialogul său cu Motovilov se exprimă astfel: „Cel care are harul Sfântului Duh pentru dreapta credință întru Hristos, chiar dacă a și murit cu sufletul, din slăbiciune omenească, din pricina unui anume păcat, nu va pieri în veci, ci va fi înviat prin harul Domnului nostru Iisus Hristos, Care iartă păcatele lumii și dăruiește har peste har. (...) Pentru Dumnezeu, prețuiește dreapta credință în El și în Fiul Său cel Unul-Născut, căci tocmai pentru aceasta se dă de sus în plinătate Darul Sfântului Duh.”

Granițele Bisericii lui Hristos sunt caracterizate prin două condiții esențiale: credința adevărată și unitatea euharistică.

Sfântul Maxim Mărturisitorul vorbește astfel despre dreapta credință: „Mântuitorul și-a numit Biserica Sa sobornicească, dreptmăritoare”. Despre unitatea euharistică, Sfântul Ciprian al Cartaginei scrie următoarele: „Trebuie să știi că episcopul este în Biserică și Biserica în episcop, iar cel ce nu este în comuniune euharistică cu episcopul, acela nici nu este în Biserică și se înșeală cei care nu sunt împăcați cu ierarhia instituită de Dumnezeu, având nădejdea să-și găsească unitatea liturgică pierdută [...] Când de fapt, Biserica este una, sobornicească și neîmpărțibilă și peste toate unită și întărită prin comuniunea euharistică a ierarhilor.” De aici rezultă clar că unitatea de credință și liturgică a episcopilor formează Biserica adevărată a lui Hristos.

Așadar cei care s-au despărțit de trupul lui Hristos, Biserica cea una, **nu mai sunt Biserici**. Cum altfel ar mai putea fi ele Biserici dacă nu mărturisesc credința cea adevărată și dacă au întrerupt comuniunea euharistică cu Biserica cea una? A spune că două corăbii duc la limanul mântuirii - cea Ortodoxă și oricare din cele ale eterodocșilor - înseamnă a spune că sunt două adevăruri, două căi către cer și nu una singură pe care a instituit-o Însuși Domnul. ”

Sfântul Ioan Gură de Aur afirmă: „Biserica adevărată a lui Hristos este una singură din care în diferite timpuri s-au despărțit diverse adunări eretice și grupări schismatice.” Sfântul Ioan Hrisostom îi numește pe cei desprinși din trupul Bisericii, ori eretici, ori schismatici.

Orice creștin ortodox **trebuie să respingă categoric** învățătura protestantă a acelor teologi care consideră eretici numai pe cei ce s-au separat de Biserică în primele IV veacuri. Oare nu și Sinoadele Ecumenice IV, V, VI, VII au înfierat ca eretici pe cei ce se abat de la credința cea dreaptă ? Nu au fost declarați eretici cei care nu cinstesc icoanele, Sfintele Moaște și nu o cinstesc pe Fecioara Maria ca Născătoare de Dumnezeu? Și știm că acestea au fost și s-au spus după veacul IV. Ori grupările protestante, spre exemplu, intră tocmai în categoria mai sus menționată.

Sfintele Canoane opresc rugăciunea în comun cu schismaticii și ereticii (Canoanele 10, 11, 45, 47, 65 Apostolice; Canoanele 6, 9, 32, 33, 34 Laodiceea; Canonul 9 al Sfântul Timotei al Alexandriei). **Canonul 45 Apostolic** poruncește: „Episcopul sau Preotul sau Diaconul care numai s-ar ruga cu ereticii să se afurisească și dacă l-ar primi să slujească ca preot să se caterisească.” La tâlcuirea **Canonului 47 al Sfinților Apostoli**, scrie Sfântul Nicodim Aghioritul că „Latinii sunt eretici și nu au nici Botez, nici Preoție și dacă vreun preot nu botează pe cei ce se întorc la Ortodoxie, se afurisește.”

Actul rugăciunii este o mărturisire a adevărului de credință, o participare mistică la dumnezeire întrucât cerem împărtășirea harului necreat care îndumnezeiește pe adevăratul luptător și trăitor în Hristos. Rugăciunea ne apropie la modul cel mai intim și ne face să împărtășim același Duh Sfânt, iar motorul rugăciunii este încredințarea lăuntrică că Dumnezeu îl ascultă pe credincios, încredințare izvorâtă din credința lui. Așadar dacă credința este stricată, atunci de ce fel de duh de rugăciune comună se poate împărtăși un ortodox și un romano-catolic, spre exemplu, știind că romano-catolicii prin baza lor doctrinară atentează la însăși dogma Sfintei Treimi ?

Dacă în tradiția Bisericii s-ar fi înțeles prin cuvântul eretici numai cei care au căzut din credință în primele patru veacuri, atunci Sinoadele Ecumenice ar fi adus precizări afirmative privind rugăciunea în comun cu cei ce au fost declarați eretici în veacurile următoare (iconoclaști, monofiziți, monotești, etc.). Ori toți cei care s-

au abătut numai „cu o iotă sau o cirtă” de la adevăr au fost anatematizați și s-a oprit rugăciunea în comun cu ei.

Noi, ortodocșii spunem oricând „da” rugăciunii **pentru** cei căzuți în rătăcire, faptelor de iubire față de aceștia, dar respingem orice formă de rugăciune **în comun** cu ei, știut fiind că același Duh Sfânt lucrează și se roagă atât la Sfânta Euharistie cât și la orice act religios individual sau colectiv realizat de creștinul ortodox care are o relație vie și conștientă cu Dumnezeu Sfânta Treime.

În legătură cu aspectele menționate despre manifestările de la Vulcana-Băi și București din august-septembrie 1998 merită precizate următoarele: Biserica Ortodoxă ca biserică misionară are datoria fundamentală de a propovădui adevărul evanghelic oricând și oricum. Oare cărui Dumnezeu însă se pot ruga împreună creștinii ortodocși și ereticii ori păgânii, dacă recunoaștem că actul rugăciunii țâșnește dinlăuntru sufletului care a primit și acceptă o anumită învățătură de credință ? Pentru că unul este Dumnezeul creștinilor cel slăvit în Treime, pe când „*toți dumnezeii neamurilor sunt draci*” (Psalmul 95.5). Actuala structură a C.M.B. și întreaga sa ideologie arată că mișcarea ecumenistă este o mișcare cu o doctrină bine conturată, bazată pe teoria ramificațiilor și valabilitatea Sfințelor Taine și în cadrul celorlalte confesiuni creștine. În cadrul acestui C.M.B., situația *de facto* constă în aceea că și cei mai înverșunați eretici sunt tratați ca membri cu drepturi egale ai trupului Unul Singur al lui Hristos - Biserica dreptmăritoare. Ei se autointitulează „biserici” fără a fi ca atare și însuși Consiliul de la Geneva acționează în calitate de Consiliu Mondial al Bisericilor. Prin însăși această denumire, Biserica Creștină este pusă pe aceeași treaptă cu toate așa-numitele „biserici” care fac parte din C.M.B. Scopul final al unei astfel de nivelări este de a transforma noțiunea de Biserică într-o noțiune ordinară, obișnuită, adică într-o abstracție ce reunește pe principii egale diferitele „biserici”, însemnând ștergerea treptată și completă a sensului dogmatic de Biserică.

Urmând calea ecumenismului și eterodocșii și ortodocșii sunt păgubiți de adevăr. Eterodocșii care caută sincer adevărul mântuitor și harul înnoitor nu vor fi motivați să accepte Ortodoxia întrucât se întăresc mai mult în rătăcirea lor, C.M.B. recunoscându-i drept biserici. Sfântul Ciprian al Cartaginei spune că: „*ereticii niciodată nu se vor întoarce la Biserică dacă îi întărim în convingerea lor că și ei au biserică*”

și taine.” Participarea ortodocșilor la mișcarea ecumenistă este inacceptabilă deoarece duce încet la trădarea crezului ortodox, făcându-ne să vedem în comunitățile eretice „biserici” și să considerăm Biserica Ortodoxă geografic limitată, „prea mică” pentru a o numi ecumenică. Sfântul Ioan Casian spune: „Nu încapă nici o îndoială că cel care nu mărturisește credința Bisericii se află în afara Bisericii.”

Astfel temeurile pe care funcționează C.M.B. sunt inacceptabile pentru Ortodoxie:

Primul temei, adoptat la Evanston la a II-a Adunare Generală a C.M.B. (Statele Unite, 1954) spune: „C.M.B. reprezintă o comunitate a bisericilor care recunosc pe Domnul nostru Iisus Hristos ca Dumnezeu și Mântuitor.” Pentru ortodocși aceste teme care nici măcar nu a fost adoptat de membrii C.M.B. în totalitatea lor, este de neacceptat, întrucât nu sunt aduse precizările hristologice elaborate de Sinoadele Ecumenice. În el nu se vorbește despre erorile nestorienilor, eutihienilor, apolinariștilor, etc. care recunosc într-o manieră proprie pe Iisus Hristos ca Dumnezeu și totuși sunt deosebiți radical de Ortodoxie.

Al doilea temei adoptat la a III-a Adunare Generală a C.M.B. din New Delhi (India, 1961): „C.M.B. este o comunitate a bisericilor care mărturisesc pe Domnul Iisus Hristos ca Dumnezeu și Mântuitor după Scripturi și, ca urmare, caută să respecte împreună mărturisirea lor comună întru slava Dumnezeului celui Unul - Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.” Nici acesta nu este cu adevărat acceptabil întrucât nici aici nu se spune cum trebuie să crezi în Dumnezeu cel în trei ipostasuri; noul temei nu contestă ereziile antitrinitarilor, nestorienilor, apolinariștilor, subordinaționiștilor și fiind formulat confuz el poate fi oricând contrasemnat de toți reprezentanții contemporani ai acestor erezii vechi. Biserica Ortodoxă are Crezul său ferm și nu poate accepta ideea „minimului dogmatic” proferată de ecumeniști în favoarea unirii, aceasta însemnând renunțarea la dogmele cinstirii icoanelor, a Maicii Domnului, cultul sfinților, rugăciunile pentru cei adormiți, etc.

La Vancouver (Canada, 1983) la a VI-a Adunare Generală a C.M.B. s-a legalizat „preoția feminină”, iar unele voci „îndemnav pe femei să substituie ideea despre Dumnezeu-Tatăl prin ideea unei zeițe-mamă.” Protestele și vocile ortodocșilor au devenit în timp din ce în ce mai puțin auzite. Iată câteva poziții categorice în legătură cu a VII-a

Adunare Generală de la Canberra (Australia,1991): „Se constată, așa cum am sesizat de mult, tendințe de adâncire a protestantismului și nicidecum de dorința sfântă spre unitate în Hristos și unire sinceră” (Mitropolitul Bartolomeu de Calcedon). „În curând în C.M.B. nimeni nu se va mai interesa de teologie... Duhul Sfânt pentru „ecumenism” este o temă, nicidecum o persoană a Sfintei Treimi de aceeași ființă cu Tatăl și cu Fiul... Dogma Sf. Treimi este vitală pentru Biserică și pentru fiecare creștin în parte.” (Mitropolitul Ioannis Zizioulas al Pergamului). Să notăm părerea reputatului teolog român Preot Profesor Dumitru Stăniloae: „Ecumenismul este pan-erezia veacului XX.” Afirmație semnificativă prin aceea că însuși Părintele Stăniloae a participat la manifestările anterioare ecumenice din ultimele decenii însă cu siguranță nu a putut să-i scape natura anticreștină a ecumenismului pe care cucernicia sa o recunoaște în același interviu luat în ultimul an al vieții sale drept o mișcare afiliată masoneriei mondiale.

Mulți teologi ecumeniști susțin că fac misiune ortodoxă prin participarea la C.M.B., dar de fapt aceasta înseamnă acordarea deplină a girului ortodox față de confesiunile creștine ce se intitulează biserici și care pretind că nici una din bisericile participante la C.M.B. nu deține Adevărul integral. După a VIII-a Adunare Generală a C.M.B. iată ce remarcă un reprezentant al Bisericii Ortodoxe Ruse, preot Ilarion Alfeev: „Ortodocșii nu pot influența activitățile C.M.B. pentru că ei reprezintă o minoritate. Ce să mai spun despre cinstirea Maicii Domnului sau a icoanelor ? Acestea nu pot fi discutate pentru că „divizează”. Dar despre limbajul inclusiv sau despre hirotonirea femeilor ? Acestea nu divizează ? Ca să nu mai vorbim și de recentele practici șamanice promovate la o ședință a Adunării de la Harare '98 la care secretarul general al C.M.B. dr. Konrad Reiser a încheiat ceremonia de deschidere a Decadei Ecumenice de Solidaritate cu Femeile cu un act de vindecare în tradiția șamanică din Coreea. ”

Iată în ce lumină trebuie văzute hotărârile recente ale Bisericilor Ortodoxe ale Georgiei, Bulgariei, Serbiei de a se retrage complet din mișcarea ecumenică. Aceste biserici locale au înțeles că participarea lor la C.M.B. devine inoportună și chiar anti-ortodoxă.

Concluzii

Din cele expuse până acum reiese că nu este deloc justificată participarea ortodocșilor la mișcarea ecumenistă. Atitudinea atât de

negativă a unor ortodocși și chiar a unor biserici locale față de ecumenism precum și scepticismul actual profund al Bisericii Ruse, a Ierusalimului și a Eladei (inclusiv comunitatea athonită) asupra mișcării ecumenice ar putea fi învinuite de următoarele:

- ◆ că neparticipând la mișcarea ecumenistă, care a cuprins întreaga lume, ei s-ar opune păcii și solidarității dintre oameni;
- ◆ că respectarea adevărului fără „dragoste” nu este justificată în condițiile situației tragice actuale din lume;
- ◆ că noi ne-am opune tendințelor de pace ale oamenilor de stat care fac eforturi colosale pentru apropierea de acele alianțe politico-militare aparent favorabile.

Trebuie răspuns la acestea următoarele:

Creștinii ortodocși niciodată nu au înțeles că dacă refuză pe baza hotărârilor canonice orice contact cultic și sacramental cu eterodocșii, atunci în mod implicit am priva de dragostea noastră oamenii în general în planul relațiilor social-umane. Pe plan social, Biserica Ortodoxă se roagă conform poruncii scripturistice *„pentru pace în lumea întreagă: „să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii (...) ca să petrecem viață pașnică și liniștită întru toată cuvioșia și buna-cuviință”* (I Timotei 2.1-2). Misionarismul social, ospitalitatea creștină, buna-cuviință nu trebuie să aibă a face cu promovarea „minimului dogmatic” știut fiind că *„în materie de dogmă nu există concesie.”* (Sfântul Marcu al Efesului)

Toți Sfinții Părinți care au fost pentru pacea în lume îndreptau atenția creștinului înainte de toate către cer și către lăuntrul sufletului. Sfântul Serafim de Sarov: *„Dobândește duh pașnic și mii de oameni se vor mântui în jurul tău.”* Sfântul Macarie cel Mare se referă și el întâi de toate la o anume pace: *„pacea crească, care a născut Lumina lumii, pacea pe care au rostit-o proorocii și despre care au vorbit cei cucernici și au binevoit-o îngerii. (Luca 2.14) Pacea lui Dumnezeu, care a fost cu toți Sfinții Părinți și i-a ferit de orice ispită. Această pace fie cu voi în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântul Duh. Amin”.*

Călăuzindu-ne după aceste gânduri despre pace ale Sfinților Părinți noi ne temem să trădăm pe Domnul nostru Iisus Hristos, Domnul păcii și Învățătorul Iubirii, Cel Unul adevărat. O astfel de trădare am săvârși dacă în numele unei alte păci am consimți să intrăm în comuniune de rugăciune, de doctrină (pe baza minimului dogmatic în comun acord admis) cu eterodocșii conform principiului ecumenist enunțat de unul din susținătorii mișcării ecumeniste: *„Dai ca să dau, renunți ca să accept... este un început”.*

Puritatea credinței ortodoxe este singura condiție pentru realizarea adevăratei păci, care nu se poate plini fără harul lui Dumnezeu.

UNIMEA CREDINȚEI ȘI ÎMPĂRTĂȘIREA SFÂNTULUI DUH

Conon Monahul

entru tot omul ce poartă pecetea Dumnezeului Hristos, este binecunoscut faptul că unitatea Bisericii Ortodoxe este, înainte de toate, unitatea în Crezul mărturisit în Credința Ortodoxă, ori cu alte cuvinte, unitatea în deplinătatea adevărului revelat, unitatea în Cuvântul Întrupat - „Eu sunt Calea, Adevărul și Viata. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14.6)-, care este unitatea în Mântuitorul nostru Iisus Hristos. El este întemeietorul și Capul Bisericii,

iar Biserica al Lui Trup este - „Și toate le-a supus sub picioarele Lui și, mai presus de toate, L-a dat pe El cap Bisericii, care este trupul Lui, plinirea Celui ce plinește toate întru toți.” (Efeseni 1.22-23) Membrii

acestui trup sunt toți credincioșii ortodocși botezați în Biserica Ortodoxă în numele Sfintei Treimi.

O exprimare limpede de unire în crez și faptă ortodoxă a fost formulată și de Sfântul Maxim

Mărturisitorul. Vrăjmașii ce s-au ridicat împotriva sfântului pentru că acesta combătea cu înverșunare monotelismul,

„A tăinui cuvântul adevărului înseamnă a te lepăda de el. Bine este să trăim în pace cu toți, dar numai cu aceia care cugetă aceleași despre buna Credință Ortodoxă. Și este mai bine să ne războim, atunci când pacea lucrează conglăsuirea către rău.”

**Sfântul Maxim
Mărturisitorul (+662)**

i-au pus următoarea întrebare: „De care biserică aparții? Bisericii din Constantinopol, din Roma, din Antiohia, din Alexandria sau din Ierusalim? Pentru că, ia aminte, toate aceste biserici împreună cu diocesele lor sunt în comuniune. Așa că, de spui că aparții Bisericii universale (sobornicești), ar trebui să te alături gândirii bisericilor sobornicești, pentru că de urmezi o nouă cale, singur te vei da pierzării.”

Sfântul a răspuns: „Dumnezeu, Stăpânul creației, a spus că Biserica Sobornicească viază în mărturisirea dreaptă a credinței în El, numindu-l pe Petru binecuvântat pentru că l-a mărturisit dumnezeirea (Matei 16.18). Așadar, aș vrea să cunosc temeiul după care aceasta unire s-a făcut, iar dacă este după Dumnezeu, nu mă voi separa de voi.”

Patricienii Troliu și Sergiu Eufратul ce au mărturisit eresul monotelit care cuprinsese TOȚI arhieriei bisericilor de atunci, cum că în Hristos nu e decât o singură voință, au strigat: „Cu toate aceste mărturii, nu intri în comuniune și ascultare de Tronul Constantinopolului?”

„Nu,” a răspuns Sfântul.

„Dar de ce?” întreat-au ei.

„Pentru că” a grăit blând Bătrânul, „conducătorii pomenitelor biserici au respins hotărârile celor patru Sinoade. Și prin aceste hule singuri s-au excomunicat din Biserică, după cum le-am mărturisit acest lucru până acum.”

„Bine, dar atunci numai tu singur te vei mântui,” au socotit iscoditorii, „și toți ceilalți se vor osândi?”

Sfântul a răspuns: „Atunci când toată suflarea Babilonului aducea jertfă de închinare idolului de aur în Babilon, cei trei tineri nu au osândit pe nimeni la pieire. Ei nu erau preocupați de ce fac ceilalți, ci numai de ei înșiși, de a nu-și pierde adevărata credință în Dumnezeu. Și Daniel, când a fost aruncat în groapa cu lei, în același chip dumnezeiesc nu a osândit pe nimeni din cei ce s-au plecat legii lui Darius de a aduce jertfă idolilor, ci s-a rugat mai degrabă să moară decât să se lepede de Legea lui Dumnezeu. Și Dumnezeu mi-e martor, că nu am osândit pe nimeni ori am spus că singur eu mă voi mântui. Mai degrabă voi primi chinurile și moartea decât să mă despart în vreun fel de Ortodoxie.”

„Dar ce vei face,” i-au spus trimișii, „când Romanii se vor uni cu Bizantinii? Chiar ieri, doi dintre reprezentanții de la Roma au sosit și mâine, de ziua Domnului, vor sluji sfânta liturghie și se vor împărtăși cu sfințele taine împreună cu Patriarhul.”

Sfântul Maxim a încheiat: „Chiar dacă tot universul va începe să se fie în comuniune și să se cuminece împreună cu Patriarhul, eu nu o voi face.

Din ceea ce Sfântul Apostol Pavel a scris eu mărturisesc că Sfântul Duh va da chiar și pe îngerii anatemei, dacă vor începe să propovăduiască o altă Evanghelie, sau de vor introduce ceva nou în ea."

Confuzia ce se naște pe marginea „unirii bisericilor” arată ignoranța ce există în inimile simplilor credincioși ce doresc unirea cultelor, cât și trufia din mințile teologilor ce propovăduiesc ecumenismul. Toți aceștia înțeleg Sobornicitatea Bisericii ca o coeziune legală, ca o interdependență reglată de oarece coduri. Pentru ei Biserica e o organizație cu legi și reguli ca și Organizația Națiunilor Unite.

Pentru mințile slăbănogite de atâta filosofie umanistă, episcopii sunt confundați cu servitorii civili ce se disting ca superiori și sunt subordonați patriarhiilor, arhiepiscopiilor, mitropoliilor. Pentru acești episcopi, parohia nu înseamnă comunitatea duhovnicească nesecularizată a sufletelor unite în Hristos, ci un domeniu juridic ce face parte dintr-o imensă arie geografică greșit înțeleasă: *autocefalia legalistă* a bisericii ca formă de guvernare eclesială diriguată funcționărește prin *vot democratic sinodal*.

Asemenea concept despre Biserică descinde direct din papalitate. Despre astfel de „concilii de stat” Cuviosul Paisie Aghioritul (+1994) avertizează: *„Dacă în Biserică Sinodul sau în Mănăstire Sinaxa nu hotărăște corect (în duhul Sfinților Părinți de Hristos purtători, n.n.), atunci deși vorbim de un duh ortodox, îl avem totuși pe cel papal.”* Practic, când se ivesc factorii externi politici, istorici ori geografici ce influențează negativ „sistemul”, lesne apar tendințele de slăbire a unității și chiar de schismă, propagate și amplificate prin această „infailibilă” mentalitate. Dacă Sobornicitatea Bisericii ar avea un asemenea înțeles, atunci Ortodoxia ar fi vrednică de plâns, deoarece ar avea ca temelie administrația și nu Sfintele și Dumnezeieștile Taine. Dacă ereticii de ieri și de azi ar fi înțeles modul Bisericii de a ființa duhovnicește în lume, dăinuind peste veacuri, atunci nu s-ar mai fi răzvrătit împotriva ei, iar Biserica nu i-ar mai fi dat anatemei.

Acesta este chiar miezul problemei! Universalitatea Bisericii ce o mărturisim în Simbolul Credinței nu e numită sobornicitate pentru că include toți creștinii de pe pământ, ci pentru că-n ea orice credincios găsește tot harul și toată darea cea bună a lui Dumnezeu în chip desăvârșit, așa cum au primit și ne-au lăsat nouă Apostolii înșiși. Bisericile locale ortodoxe nu fac apel la vreo ierarhie pentru a-și

asigura unitatea, ci ele sunt unite istoric și geografic prin natura lor comună - Hristos Dumnezeu-Omul. Toate bisericile ortodoxe luate împreună nu conțin nici o harismă în plus față de cea mai mică parohie cu câțiva credincioși. Relațiile bisericilor locale nu sunt relații de interdependență legală și jurisdicțională, ci de adevăr, dragoste și har. Orice Biserică locală e unită cu toate Bisericile Ortodoxe locale prin relația de identitate ființială, prin cosangvinitatea cu Capul Hristos. Nici măcar nu sunt despărțite ori depărtate de faptul că vreuna ar ignora sau nu ar cunoaște existența alteia.

Nimic nu-i lipsește Ortodoxiei de a fi Biserică una, sfântă, sobornicească și apostolească, și dacă se bucură de „*toată darea cea bună și tot darul desăvârșit*”, ce nevoie duhovnicească are de a se uni cu alte „biserici”? Menirea de căpătâi a Bisericii este ca rămânând întru Hristos să mântuiască pe dreptcredincioși, iar aceasta se face prin ținerea cu tărie a credinței ortodoxe, nu prin tratate și negocieri ecumeniste. Iată cum descoperim inexistența noțiunii de „biserici” afară de cea ortodoxă. Pentru cei care vor să fie în Biserica cea Una, numai Sfinții Părinți sunt cei le ce arată singura cale mântuitoare, prin primirea adevăratelor și sfintelor Taine: lepădarea eresului, botez, mirungere, cuminecare și ascultare desăvârșită de Ortodoxie. Iar cei care se cred biserică în Biserică, să ia aminte de nu s-au depărtat de predaniile sfinților, de nu s-au îndulcit cu înnoitoare eresuri apusene și au lăsat porțile deschise lupilor mănători de suflete.

Biserica Ortodoxă are preoții și episcopii ei prin care dăruiește credincioșilor Trupul și Sângele lui Hristos, ea are toată slava și adevărul. Există desigur, rânduiele de împreună-lucrare între bisericile locale și sunt canoane ce le ocârmuiesc, dar aceasta nu e o relație de necesitate legală ci o legătură de evlavie, adevăr și dragoste întru libertatea harului. Și canoanele nu sunt legi de conduită, ci înțelepte sfătuirii din secole de experiență. Biserica nu are nevoie de legături exterioare pentru a fi una. Nici un papă, patriarh ori arhiepiscop nu poate „uni” în vreun chip Biserica, pentru că ea este desăvârșit-unită de Sfânta Treime la Cincizecime, iar nu vreo piesă oarecare rătăcită printr-un mozaic creștin.

Unitatea Bisericii nu depinde *doar* de ascultarea față de o autoritate supremă, nu e o problemă de subordonare și supunere față de superiori. Nu relațiile externe (re)fac unitatea, nici hotărârile comune ale sinoadelor, chiar de-ar fi ele atot-ecumeniste, ci unitatea Bisericii e

dată de comuniunea cu Trupul și Sângele lui Hristos, comuniunea cu Sfânta Treime. Este comuniune liturgică, **unime duhovnicească**. Episcopilor le este hărăzit de Hristos a vieții în duhul smereniei și datorită acestui fapt nici unui ierarh nu îi este îngăduit a se crede de sine stătător sau stăpân peste popor, ci e rânduit într-o egală comuniune cu ceilalți episcopi, ca să țină împreună învățătura lui Hristos și rânduiala liturgică și canonică unitară a Bisericii, singura prin care Hristos voiește a lucra și prin care deci se împlinește mântuirea oamenilor. În același duh, Petru Apostolul sfătuiește: *„Păstoriți turma lui Dumnezeu, dată în paza voastră, cercetând-o nu cu silnicie, ci cu voie bună, după Dumnezeu, nu pentru câștig urât, ci din dragoste. Nu ca și cum ați fi stăpâni peste Biserici ci pilde făcându-vă turmei.”* (I Petru 5.2-3)

Comuniunea episcopală, care își are o manifestare mai accentuată în sinoadele episcopale ale Bisericilor locale și în comuniunea între ele (excepțional în Sinodul Ecumenic), moștenește duhul comuniunii apostolice - unimea reprezentată de preot ca centru al parohiei și episcopul ca centru eparhial, ce se încadrează în comuniunea întregii Biserici, cum și Apostolii s-au încadrat prin comuniunea între ei și prin marea lor răspundere pentru Biserică, în același Hristos, Care nici El nu e singur, ci în Treime. Așa și numai așa ortodocșii nu vor suferi ceea ce li s-a întâmplat apusenilor care l-au urmat pe papă în erorile sale, deoarece gândeau că de nu-l urmează, vor fi socotiți răzvrățiți și lepădați din Biserică.

Poporul ortodox trebuie să fie conștient de faptul că nu datorează nici o ascultare vreunui episcop, oricâte doctorate sau onoruri ar avea, când acel episcop încetează de a mai fi ortodox în duh și mărturisire de credință, și deschis îi urmează peeretici sub pretenții de *„unire, conlucrare și iubire frățească”* în *„condiții egale”*. Dimpotrivă, ortodocșii sunt obligați să se depărteze de el și să mărturisească dreapta credință, deoarece un episcop - chiar de ar fi patriarh ori papă - a încetat de a mai fi episcop din momentul în care a încetat a mai fi ortodox.

„Vine timpul, și nu e departe - proorocește Sfântul Lavrentie al Cernigovului - când foarte multe biserici și mănăstiri se vor deschide în slujba Domnului, se vor repara, le vor reface nu numai pe dinăuntru, ci și pe dinafară. Vor auri și acoperișurile bisericilor cât și ale clopotnițelor, dar preoțimea nu va lucra la sufletul credinciosului ci numai la cărămizile lui Faraon. Preotul nu va mai face misiune. Când se vor

termina lucrările nu se vor putea bucura de slujbe duhovnicești în ele că va veni vremea împărăției lui Antihrist și el va fi pus împărat”.

Toți credincioșii trebuie să înțeleagă că în viitor Biserica nu va mai fi ceea ce a fost în vremurile de odinioară și nici ceea ce ni se pare că este ea astăzi. Liturgiile vor continua să fie ținute și bisericile vor fi pline de oameni, dar **adevărata Biserică nu va mai avea nici o legătură cu acele biserici ce astăzi aparțin ortodoxiei oficiale, legiferată și promovată de organele de stat, și nici cu acei clerici ce și-au vândut credința.** Biserica va rămâne acolo unde este adevărul și va deveni din ce în ce mai greu de descoperit în anarhia duhovnicească ce ni se pregătește. Ceea ce astăzi gândim, cunoaștem și credem despre biserică, preot și liturgie, în viitor vor fi așa de schimbate încât vor deveni simplă figurație, ecumenistă parodie. Și proorocia de mai sus continuă: *„Luați aminte la toate cele ce vă spun căci totul se pregătește cu mare violenție. Toate bisericile și toate mănăstirile vor fi într-o bunăstare imensă, pline de bogății ca niciodată, dar să nu mergeți în ele. Antihrist va fi întronat ca împărat în marea biserică din Ierusalim cu participarea clerului și a patriarhului. Bisericile vor fi deschise, dar creștinul ortodox trăitor nu va putea intra în ele ca să se roage, căci în ele nu se va mai aduce jertfa fără de sânge a lui Iisus Hristos. În ele va fi toată adunarea satanică.”*

Sfântul Dorotei învață: **„Nici o răutate și nici unul dintre eresuri, nici însuși diavolul nu poate să înșele pe cineva, decât numai dacă se preface în chipul faptei bune”.** După cum și Sfântul Apostol zice: **„Că însuși diavolul se preface în înger de lumină”.** Ce vor trebui să facă ortodocșii atunci când își vor vedea episcopii în comuniune cu ereticii? Așadar, credincioșii trebuie să aibă curajul de a nu urma gloatele, rudele, vecinii sau instinctul. Dintre ortodocși, numai cei dreptcredincioși vor continua lucrarea Sfântului Duh, vor purta neruptă Tradiția Ortodoxiei. Adevărații preoți vor fi cei ce vor trăi, gândi și învăța așa cum Sfinții Părinți ar fi făcut-o. Totdeauna Hristos Dumnezeu va rândui prin pușinii aleși ai Săi ducerea mai departe a Crucii. Atunci vom vedea cum Biserica universală nu va sta în cei mulți, ci dimpotrivă, *„turma cea mică”* va alcătui desăvârșit deplinătatea Tainelor, Trupul Bisericii. Credincioșii nu vor mai avea nevoie de administrație ori de alte îngrădiri, pentru că acea unitate ce va exista între ei va fi cel mai dumnezeiesc mod de a fi: împreună-pătimire pentru dreapta credință și cuminecarea din același Trup și Sânge al lui Hristos, comuniunea în Duhul cel Sfânt. Atunci lămurit

vom vedea cum Sfânta Tradiție Ortodoxă leagă pentru vece Biserica luptătoare cu Biserica primelor veacuri, cu Biserica biruitoare din ceruri. Așa se va păstra adevărata Biserică nevătămată.

Însă în timpurile noastre, vedem cum papalitatea se impune tot mai mult ca model neo-eclesial, nu ca un vânt ce bate dinspre vest ci ca o antihristică realitate trupească cu pretenții duhovnicești, ce caută să-și facă loc și în Biserica noastră Ortodoxă prin duhul de stăpânire universală și putere lumească - înveșmântată în odăjdiile evlaviei și sfințeniei -, prin hotărâri sinodale ce se autoproclamă infailibile sfidând Predaniile, prin tendințe egocentriste ce supun Trupul lui Hristos la grele suplicii. Pentru a deosebi aceste duhuri, să nu uităm că *BISERICA ORTODOXĂ ESTE ECUMENICĂ* din veci în veșnicie prin Hristos cel universal (nu universalist) întemeietorul ei, iar *NU ECUMENISTĂ* după cum orgolios proclamă hotărârile întrunirilor tâlhărești ce-și revendică istoric și teologic deplinătatea harului de la Cincizecime. *BISERICA ESTE ORTODOXĂ* nu din „unirea ramurilor” proclamată prin vreun consiliu, ea nefiind niciodată, atât în trecut cât și în viitor, despărțită nici măcar de vreuna din țăriile iadului, darămite de „*fiii oamenilor întru care nu este mântuire*”.

Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte la strigarea cea dintr-un glas a sfinților: de la Răstignire Biserica s-a făcut jertfitoare, de la Înviere Biserica este biruitoare, și de la Cincizecime Biserica este desăvârșit-mântuitoare. Numai Biserica Ortodoxă reunește toate aceste harisme, căci numai ea este Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească, de la Întemeietorul și Capul ei - Iisus Hristos. Numai Biserica Ortodoxă a biruit veacurile neatinsă, nepătată și neîntinată; numai Biserica Ortodoxă a dăruit lumii sfinți, sfințenie și sfinte moaște, numai Biserica Ortodoxă va fi singura ce va purta războiul cel mucenicesc, sfințitor și mântuitor împotriva oricăror pretinse „biserici” ce vor încerca să o uzurpe prin inovații teologice impuse de rațiuni ale politicii de integrare globalist-nivelatoare.

De vom crede că Biserica Ortodoxă este nedesăvârșită până ce nu se va uni cu toate celelalte „biserici creștine”, de vom înțelege că Ortodoxia este datoare istoric și teologic să-și îmbogățească Tradiția primind înnoirile celorlalte culte; de vom propovădui binefacerile sociale ale „creștinismului universal” lesnicioase nu doar creștinilor ci și ereticilor și păgânilor, ne vom apropia de unitatea fără Hristos, vom pune cărămizi dimpreună cu înșelații la zidirea ecumenistă a *Noului*

Turn Babel, făcându-ne părtași la ridicarea nelegiuitei *Împărății de carne, oase și pătimișe simțiri* a acestei lumi, în care se va așeza, la plinirea fărădelegilor, Antihristul, cel ce va uni întru pierzare pe toți cei ce s-au despărțit de unimea cu Hristos și de-a Lui Sfântă Biserică Ortodoxă, oricare ar fi: patriarhi, episcopi și clerici, sinod și guvern, monahi și popor.

Mărturisindu-ne a fi ortodocși nu ne este îngăduit a uita că Ortodoxia nu e vreun privilegiu oferit drept răsplată a meritelor personale ce ne prilejuiește înflăcărata și nechibzuita trufie de a osândi. A mărturisi Ortodoxia înseamnă a arăta calea cea dreaptă a Sfinților Părinți, prin smerenia vieții, prin adevăr, dragoste și bunătate întru care se sălășluiește dumnezeiasca dreptate. Ortodoxia nu argumentează cu cerbicie, nu se impune nici nu forțează, ci seduce prin lumina lină a sfintei slăviri. Ortodoxia este pricină de orbire pentru cei care-și justifică patimile sinelui sau se afișează electoral cu ea. Adevărul Ortodoxiei celei curate se deschide fiecărui om ce-și dorește cu osârdie mântuirea și strălucește prin fiii ei peste toată lumea și peste toate veacurile! AMIN.

SCRISOARE PATRIARHULUI APUS

Arhimandrit Epifanie Theodoropulos

Înalt Prea Fericite Părinte Athenagoras,

e câțiva ani încoace,
trupul Bisericii -

trupul cugetător al creștinilor, stă într-o tulburătoare așteptare privind clătinările primejdioase ale credinței Primului Arhiereu al Ortodoxiei.

Pe scurt, pentru a evita lungirea cuvântului, purtarea ÎPF Voastră și a câtorva delegați ai Papei, aruncă adevărații fii ai Bisericii, nu numai într-o nedescris măhnire, ci și într-o grozavă încercare duhovnicească. ÎPF Voastră corespunziți cu Papa în

orice problemă bisericească ca și cum am trăi în secolul cinci după Hristos. Vă expuneți la oboseală și lungi călătorii pentru a-l întâlni. Schimbați cu el prietenesci îmbrățișări și frățeste sărutări². Îl numiți *Primul Episcop al Creștinătății* și pe ÎPF Voastră cel de-al doilea. Ați proclamat *Urbi et orbi* că „nici o diferență nu separă cele două biserici”.

² Vezi Pilde 26.27: „Va băga cineva foc în sân și hainele lui nu le va arde? Sau va călca cineva peste cărbuni de foc și picioarele lui nu le va arde?”

Vă rugați împreună cu trimișii latini și vă purtați cu cardinalii ca și cum ar fi episcopi ortodocși.

Ați ridicat anatemele secolului XI care, chiar dacă au fost aruncate sub presiunea momentelor fără precedent ce erau atunci, veneau ca o reacție la blasfemiile (ce se răspândiseră în întreaga creștinătate) minților catolice asupra de-Dumnezeu-purtătoare Ortodoxii. Dinspre partea latinilor totul a mers după un plan, într-adevăr mult întârziat, care căuta trădarea rânduitelor Canoane ale Bisericii, Legi Sfinte ce impun alungarea din dumnezeiescul staul a oilor *de netămăduit și bolnave de moarte* care sunt ereticii, schismaticii și vânzătorii de credință.

Înalt Prea Fericite Părinte,

Care dintre aceste lucruri s-au petrecut? S-a făcut Papa ortodox sau ÎPF Voastră catolic? Dacă e prima, declarați-o oficial ca să ne bucurăm și să ne veselim toți laolaltă. Dacă e cea de-a doua, spuneți-o direct și sincer, ca să fim siguri că s-au împlinit proorociile ce zic că Noua Romă va fi distrusă și căzută în erezie. Dacă nici una dintre acestea nu s-au întâmplat, ci amândoi întâi-stătătorii rămâneți fiecare întru limitele tratate, atunci cum se explică astfel de fapte?

Cum e posibil ca un papă eretic să fie primul episcop al creștinătății și ÎPF Voastră cel de-al doilea? De când Biserica noastră ortodoxă își pomenește episcopii alături de episcopii eretici? Folosiți un limbaj strict dogmatic sau metaforic, îndreptățiți acrivia canonică sau ipocrizia diplomatică? Sunteți un episcop sau un diplomat? Și mai departe, cum e posibil ca penitențele canonice ale Bisericii să fie ridicate când păcatul anatemizat de ele (erezia) continuă să rămână și să se lățească și să se mărească pe sine? Chiar dacă nu ar fi fost excomunicările împotriva catolicismului și a papilor, pentru nesăbuitele schimbări în credință, acestea ar trebui să fie pronunțate chiar astăzi, cu consimțământul tuturor Bisericilor Ortodoxe și conform regulilor clare și consfințite ale Sfințelor Canoane. Cum și de ce, de vreme ce eresul există, anatemele au fost ridicate?

Înalt Prea Fericirea Voastră,

Este trist că vă purtați așa cum o faceți, pentru a vă împrieteni cu puterea lumească a Vaticanului, pe care credeți că o puteți opune presiunilor turcești din zonă, de a opri violența ce amenință Patriarhia

Ecumenică și de a zgâlțâi domnia păgână a orașului Constantinopol. Dacă e adevărat, atunci amândoi sunteți în înșelare și vă munciți degeaba.

Avem noi alianța cu Dumnezeu cel adevărat, cu Atotțiitorul și Preasfântul, da sau nu? Dacă da, atunci „cădea-vor dinspre latura ta o mie și zece mii de-a dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia”³. Chiar dacă furtunile se vor stârni prin mânia sălbatecă a agarenilor, acestea trebuie să fie pentru noi ca o „nimicnicie și deșertăciune”⁴. Atunci „dreptul ca finicul va înflori și ca cedrul din Liban se va înmulți”⁵, „atunci va sări șchiopul ca cerbul și limpede va fi limba gângavilor, că izvoare de apă vor curge în pustiu și pâraie în pământ însetat”⁶, atunci „neamurile vor înțelege și se vor pleca, căci cu noi este Dumnezeu.”⁷

Dacă nu, atunci de ce să ne propunem să credem „în împărați, în fii oamenilor în care nu este mântuire”⁸. Atunci, Sanctitate, cuvintele proorocului ne sunt adresate: „Vai de cei ce se pogoară în Egipt după ajutor și se biziue pe caii lor și își pun nădejdea în mulțimea carelor și în puterea călăreșilor, dar nu-și așintesc privirea către Sfântul lui Israel și nu caută pe Domnul. Dar El este înțelept, El va face să vină nenorocirea și nu Își va lua înapoi cuvintele. El se ridică împotriva casei celor fără de lege și împotriva ajutorului celor care săvârșesc nedreptatea. Egipteanul este om, nu Dumnezeu, caii lui sunt carne și nu duh. Când Domnul își va întinde mâna Lui, ocrotitorul se va împiedica și ocrotitul va cădea, iar amândoi vor pieri.”⁹

Înalt Prea Fericite Stăpâne,

Este de trei mii de ori mai bine pentru tronul istoric al Constantinopolului să fie smuls și repus într-o insulă pustie din mare, ori chiar a fi prăbușit în adâncurile Bosforului, decât a devia câtuși de puțin de la calea de aur a Sfinților Părinți care cu un singur glas strigă: „Nu e loc de compromis în materie de Credință Ortodoxă.”

Cele șapte candelabre ale Apocalipsei au fost stinse cu mult timp în urmă din pricina păcatelor noastre. Șapte Biserici Apostolice, biserici

³ Psalmul 90.7

⁴ Isaia 40.17: „Toate neamurile sunt ca o nimica înaintea Lui, nu sunt decât nimicnicie și deșertăciune”.

⁵ Psalmul 91.12

⁶ Isaia 35.6

⁷ Încă și zice: „De frica voastră nu ne vom teme nici ne vom tulbura, căci cu noi este Dumnezeu”, din slujba Pavcerniței mari.

⁸ Psalmul 146.3

⁹ Isaia 31.1-3

privilegiate ce au avut onoarea de a primi, fiecare în parte, scrisori din cer prin de Dumnezeu insuflatul prooroc al Patmosului, prin care erau înștiințate că vor dispărea de pe fața pământului.¹⁰ Și acolo unde odată erau săvârșite cu frică și cu cutremur Sfintele Taine și se înălțau doxologii Sfintei Treimi, astăzi doar bufnițele vuiesc ori dracii joacă hora. Oricum ar fi, Mireasa lui Hristos nu a murit. Biserica lui Hristos nu a dispărut. Ea își continuă drumul prin secole, rănită și însângerață ca și Făcătorul ei, dar neadormită și neînfrântă, strălucitoare, adăpostire caldă și de viață dătătoare și mântuitoare de suflete. Ea, Biserica Ortodoxă, nu va muri niciodată, nici chiar dacă tronul ecumenic va fi mutat sau distrus. Doamne ferește! Nici un gând ortodox pentru mutarea sau distrugerea tronului ecumenic. Dar din nou, nimănui, nicăieri și niciodată nu i se va îngădui a sacrifica pentru binele său cea mai mică părtică din Credința Ortodoxă. Luptați pentru ea cu toată puterea! Sunteți chemat și uns pentru a o face. Sacrificați de dragul lui orice, oricât: bani, averi, onoruri, glorie, comori, diaconi, preoți, episcopi, și chiar pe Patriarhul Athenagoras! Păstrați doar singurul lucru de trebuință, un singur păzitor, unul singur să nu-l sacrificați: **Credința Ortodoxă!** Tronul are valoare și e de folos atât timp cât răspândește în întreaga lume negrăita lumină lină a Sfintei Ortodoxii.

Farurile sunt folositoare cât timp luminează drumul celor ce călătoresc pe mare pentru a evita stâncile. Când lumina lor e stinsă, se fac nu numai nefolositoare, ci vătămătoare pentru cei ce s-ar încumeta să se aprobe.

Înalt Prea Fericite Părinte și Stăpâne,

Deja ați mers prea departe, ați pus pasul dincolo de Rubicon. Răbdarea miilor de suflete credincioase, a clerului și a laicilor, a ajuns la limita exasperării. Pentru dragostea lui Dumnezeu, întoarceți-vă înapoi! Nu introduceți schisme și dezbinări în Biserică. Dar, din păcate, ați mers prea departe. Deja e aproape seară și ziua a trecut. Când oare veți vedea cum se cascade abisurile pe drumul pe care singur vă călăuziți? Fie ca toată puterea Celui ce odată a făcut soarele să stea deasupra Ghibeonului și luna înaintea văii Aialon¹¹, va repeta minunea și va lungi din nou ziua ce va străluci cu mai multă lumină și vă va deschide ochii pentru a vedea, înțelege și reîntoarce.

Traducere de monahul Paisie
din periodical „Trei Ierarhi”,
nr.1228, dec. 1965, Grecia.

¹⁰ Acestea sunt Bisericile Apostolice ale Efesului, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea, care au fost complet distruse în războiul din Asia Mică în 1924, când creștinii au fost deportați sau masacrați.

¹¹ Iosua 10.12-13: „*Atunci a strigat Iosua către Domnul și a zis înaintea Israelitelor: «Stai soare, deasupra Ghibeonului, și tu lună, oprește-te deasupra văii Aialon!» Și s-a oprit soarele și luna a stat până ce Domnul a făcut izbândă asupra vrăjmașilor lor.*”

PROCLAMAȚIA

**monahilor ortodocși români,
cătrec bincredinciosul popor ortodox român,
Sfântului Sinod și întregii Biserici Ortodoxe de pretutindeni**

Ai noștri Arhipăstori și preaiubiți frați întru Hristos,

emnatarii, părinți ai mănăstirilor din România, stareți, ieromonahi, monahi și monahii, ridică glas de chemare la unitate și mărturisire către toată suflarea ce-și mărturisește ortodox crezul și viețuirea. Cu toții moștenim rânduiala - încredințați fiind de Sfinții Părinți - ca orice hotărâre în Biserica Ortodoxă să se facă canonic, unanim și conform predaniei Sfinților Părinți. Noi monahii, ca unii ce întreit ne-am făgăduit lui Dumnezeu și ni s-a încredințat Adevărul ortodox spre mărturisire, nu putem încălca și nici trece peste ceea ce Proorocii au proorocit, Sfinții Apostoli au propovăduit și De-Dumnezeu-Purtătorii Părinți au hotărnicit la cele Șapte Soboare Ecumenice și Locale. Astfel, Canonul 15 întocmit la al Nouălea Sinod (I-II) din Constantinopol de la anul 861, spune despre cei ce propovăduiesc public eresul sau îl învață în Biserici, să fie îndepărtați de obșteasca viețuire cu credincioșii și afurisiți, ca unii ce fac schismă și sfărâmă unitatea Bisericii. În acest fel toți vom fi străjuitorii adevărului în Biserică și purtători de grijă ai Sfintei Predanii călăuzitoare către mântuire.

Rămânem înmărmuriți privind la hotărârile ce reprezentanții Bisericii Ortodoxe le iau privind viața Bisericii ce o păstoresc. Am tot nădăjduit că toate aceste neîmpliniri se vor opri, dar ne-am înșelat. Am început să credem că de la înălțimile la care sunt, nu se mai vede calea de întoarcere, că deja este prea târziu. Așadar, actele și declarațiile prelaților Bisericii Ortodoxe față de ereticile culte și confesiuni, ne-au pricinuit o adâncă mâhnire și ne supun la o grea încercare duhovnicească, pentru că sunt lucruri nemaiauzite și total contrare credinței Sfinților Părinți.

Din această pricină, atitudinea noastră față de noile erezii și schisme trebuie să se facă auzită de către toată suflarea ce-și lucrează în chip ortodox mântuirea. Așadar, întemeiați fiind pe cuvintele Sfinților Părinți, declarăm ferm și categoric:

X Nu este posibilă unirea cu catolicii atâta timp cât aceștia nu renunță la toate ereziile lor (Filioque, infailibilitate, primat papal, harul creat, purgatoriul, imaculata concepțiune, slujirea cu azimă, botezul prin stropire sau turnare ș.a.), la neo-rânduielele scolastice și nu primesc botezul ortodox prin întreita afundare. Nu putem uita istoria încă sângerândă a uniației catolice din Ardeal și nu putem fi ignoranți la planul demonic de în-globalizare a Ortodoxiei de către Marele Apus. Planul masonic în cauză constă în a pecetlui unirea religioasă fără a se ține cont de deosebirile învățăturilor de credință, printr-o recunoaștere reciprocă a tainelor și a moștenirii apostolice, fiecare recunoscând pe ceilalți drept Biserică, apoi înfăptuirea unirii neortodoxe (intercomuniune), la început limitată, apoi lărgită. După care va rămâne să fie pusă problema deosebirilor dogmatice, considerate depășite și dezbinătoare. Pentru aceasta ne ridicăm împotriva oricăror rugăciuni în comun cu catolicii și protestanții, mai ales asupra unității și reconcilierii ecumeniste ce defăimează Sfintele Taine. Toți curioșii și mărturisitorii Părinți de după Schisma din 1054 au luptat împotriva eresurilor latinești, dogmelor mincinoase, expansiunii politice, și s-au sfințit împotrivindu-se până la sânge. Cuvintele lor au până azi puterea și lucrarea Duhului Sfânt și ne îndreptățesc a crede că: *„Există doar o singură Biserică a lui Hristos, cea Ortodoxă, apostolească și sobornicească, nu mai multe,”* (Sfântul Fotie), iar

„pe papa Sfânta Biserică îl afurisește și eu, împreună cu Biserica, fiul ei fiind, îl afurisesc.” (Sfântul Paisie de la Neamț)

X Rămânerea Bisericii Ortodoxe Române în Consiliul Ecumenic al Bisericilor este dovadă de apostazie, de trădare a adevăratei credințe, prin acceptarea hotărârilor ce se opun fațăș dogmelor Ortodoxiei și canoanelor Sinoadelor Ecumenice. Neamul ortodox este trunchiul, frunza și rodul Bisericii al cărei cap și rădăcină e Însuși Iisus Hristos Dumnezeu-Omul. Nu putem negocia „democratic” dogmele Bisericii și nu putem sta pe picior de egalitate cu catolicii, protestanții, budiștii, evreii sau musulmanii, atât timp cât doar în potirele apostolice ortodoxii se întrupează Adevăratul Hristos Cel născut din Preasfânta Fecioara Maria. Noi ortodocșii nu avem nimic de adăugat ori de scos din crez sau slujbe, iar Sfântul Marcu al Efesului pecetluiește cele de mai sus spunând că: *„În materie de credință nu există concesie iar cele ale credinței nu îngăduie iconomia.”*

X Demascarea politicii globaliste de integrare religioasă în UE ca fiind demonică și fundamentată pe principii anticreștine; luarea de măsuri împotriva noilor buletine cu cip și a card-urilor ce înainte-merg pecetluirii apocaliptice; vădirea manifestărilor new-agiste ce îndrăcesc pe tineri, rescrierea adevăratei istorii bisericești-naționale și întoarcerea la viețuirea creștinească a strămoșilor. Nu avem pricină de a supune Biserica presiunilor politice și de a da Cezarului mai mult decât i se cuvine. Împărăția noastră e în ceruri, dar trebuie să o dobândim încă din viață, fără a ne vinde Ortodoxia și Românismul.

Facem un ultim apel către Sfântul Sinod, pentru numele lui Dumnezeu opriți-vă cât nu e prea târziu! Hotărâți ieșirea Bisericii Ortodoxe Române din Consiliul Mondial al Bisericilor, nu mai pângăriți altarele cu rugăciuni împreună cu ereticii, nu mai primiți pe cei nebotezați ca fii ai Bisericii, nu vă plecați compromisurilor politice și nu ne siluiți libertatea și conștiința cu legitimații comuniste. Nu mai putem răbda privind noile rânduieli ce desconsideră Sfintele Canoane, cenzurează Sfinții Părinți, încalcă dogmele și hotărârile Sfintelor Soboare și răstălmăcesc Sfintele Scripturi. Nu aduceți schisme și dezbinări în Biserică, nu încercați să uniți ce e despărțit, căci singurul lucru care-l veți reuși e să nimiciți unitatea Ortodoxiei, să frângeți adânc temelia Bisericii și să

ridicați cea de-a doua Mare Schismă. În acest ecumenism bolnav, B.O.R. hotărăște și lucrează de la sine, fără încredințarea celorlalte Biserici Ortodoxe surori, fără a fi împuternicită printr-o hotărâre a vreunui sinod inter-ortodox, nefiind îndemnată ori sprijinită de monahi și popor, putând fi declarată oricând ca fiind schismatică și eretică de către celelalte Patriarhii Ortodoxe. Veniți-vă în fire și treziți-vă! Atât timp cât veți rămâne cu Hristos, vă vom urma, iar de vă veți pune interesele personale mai presus de cele ale Bisericii, vă vom socoti apostafi. Lepădați toate aceste înșelări, pentru ca în neștire poporul urmându-vă, să nu se lepede de Biserica lui Hristos.

Toate aceste lacrimi de sânge voim a le șterge de pe chipul Bisericii, alminteri vom trece peste ascultarea de păcat și vom înainta proteste oficiale, vom ieși în stradă și vom alcătui sinod de rezistență. Nimănu-i, nicăieri și niciodată nu i se va îngădui a jertfi pentru binele său cea mai mică părticică din Credința Ortodoxă. Cu noi este Dumnezeu și pentru Hristos voim a merge până la capăt, chiar să ne vărsăm sângele dacă situația o cere, pentru ca nici o literă din sfintele cuvinte să nu sufere vreo vătămare, pentru ca toți cu urechi de auzit să priceapă și cu ochii ce văd să-nțeleagă.

*Iertare tuturor pentru toate și primiți rugămu-vă acestea ca o cunună,
ca o sulică ori ca o Cruce.*

Semnează,
**Soborul de monahi și monahii,
ai României Ortodoxe**

Sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic Gheorghe,
la anul mântuirii 2003